



# 幻 夜

คืนมายา

ความทะเยอทะยาน และการปกปิด

อิงาชิโนะ เคโงะ เซียน  
วงศ์สิริ สังขวาสี มียาจิ แพล

# คัมภายา 幻夜



คลิกสั่งซื้อได้ที่นี้



@booktime

ฮิงาชิโนะ เคโงะ เซียน  
วงศ์สิริ สังขวาสี มิยาจิ แพล



คีนมยง



# บทที่ 1

## 1

เงาทะมึนของเครื่องจักรกลเรียงรายในโรงงานมืดสลัวชวนให้มาชายะนึกถึงสุสาน ทว่าสุสานของพ่อเขาดูไม่ดีเท่านี้เสียด้วยซ้ำ เงาเครื่องจักรเหล่านั้นดูเหมือนทาสผู้ซื่อสัตย์ที่สูญเสียเจ้านายไป เจ้าพวกนี้คงรู้สึกหมองเศร้าเหมือนเขาในคืนนี้

เขายกจอกเหล้าขึ้นจรดปาก ขอบบั้นของจอกกระทบริมฝีปาก เขาถอนหายใจหลังจากดื่มหมดจอก

ใครบางคนยื่นขวดเหล้าขนาดใหญ่มาแล้วรินเหล้าลงในจอกว่างเปล่าให้เขา

“ต่อไปนี่คงมีหลายเรื่องที่ต้องทำ อย่าเพิ่งหมดกำลังใจเสียล่ะ” นำโทชิโรพูด หนวดที่ขึ้นรอบๆ คางมีสีขาวยแซม หน้าแดงก่ำ กลืนลมหายใจเหมือนกลืนลูกพลับสุกงอม

“นำช่วยผมไว้หลายอย่างเลย” มาชายะพูดไปทั้งๆ ที่ในใจไม่ได้รู้สึกเหมือนที่พูดแม้แต่น้อย

“โอ๊ย ไม่ต้องเกรงใจหรอก เป็นห่วงแกมากกว่าว่าต่อไปนี้จะอยู่ยังไง แต่แกมีฝีมือ ไปทำงานที่ไหนก็คงมีคนรับ ได้ยินว่าโรงงานที่นิชิโนะมิยะรับแกเข้าทำงานแล้วละอะ”

“รับชั่วคราวนะครับ”

“สมัยนี้ได้แค่ชั่วคราวก็ดีแล้ว มีงานทำนับว่าโชคดีมาก” โทชิโรตอบ บ่ามาซายะเบาๆ มาซายะรู้สึกรังเกียจที่ถูกแตะตัว แต่ก็ยิ้มให้อย่างเสียไม่ได้

ชายสามคนยังคงนั่งกินเหล้าอยู่ที่หน้าแท่นพิธี ทั้งสามเป็นเพื่อนสนิทกับยูคิโอะพ่อของเขา คนหนึ่งเป็นเจ้าของร้านวัสดุก่อสร้าง อีกคนเป็นเจ้าของกิจการรับซื้อเศษเหล็ก และคนสุดท้ายเป็นเจ้าของซูเปอร์มาร์เก็ต ทั้งหมดเป็นขาไฟนกระจอก มักมาเล่นกันที่บ้านนี้ สมัยที่เศรษฐกิจดีขึ้น บางทีก็ไปเที่ยวเมืองปูซานด้วยกันห้าคน

แขกที่มางานศพคืนนี้ นอกจากสามคนนี้แล้วก็ยังมีญาติอีกเพียงไม่กี่คน ซึ่งก็น่าจะเป็นเช่นนั้น เพราะเขาไม่ได้บอกใครมากมาย แต่ถึงเขาจะบอกจำนวนคนก็คงไม่ต่างจากนี้เท่าไรนัก ความจริงก็คือ ไม่ว่าจะลูกค้าหรือเพื่อนร่วมวิชาชีพไม่มีใครเผลอนำมาให้เห็น แม้แต่ญาติๆ เอง พอมาถึงก็จุกตูปไปให้แล้วรีบกลับ คงกลัวว่าเขาจะพูดเรื่องเงินกระมัง ญาติที่ยังเหลืออยู่มีเพียงโทชิโร น้องชายของแม่ ซึ่งเขารู้ว่าเหตุผลที่คืนนี้ยังไม่กลับคืออะไร

เจ้าของร้านวัสดุก่อสร้างเทเหล้าจนหมดขวด ซึ่งเป็นขวดสุดท้ายสำหรับพวกเขาแล้ว เหล้าที่เหลืออยู่มีเพียงขวดเดียวซึ่งโทชิโรกอดอยู่ไม่ห่างกาย เจ้าของร้านวัสดุก่อสร้างค่อยๆ จิบเหล้าที่เหลือไม่ถึงครึ่งแก้วพาลามองเหล้าของโทชิโรไปด้วย ตอนนั้นโทชิโรนั่งดื่มเหล้าอยู่คนเดียวข้างเตาผิงไฟฟ้า กัดปลาหมึกแห้งเคี้ยวหนุบหนับ

“อ้อ นั่นพวกข้ากลับละอะ” เจ้าของกิจการรับซื้อเศษเหล็กพูดขึ้น เหล้าในแก้วของเขาหมดมาได้สักพักแล้ว

“ข้าก็ว่างั้น” อีกสองคนทำท่าลุกขึ้นตาม

“มาซาจัง ช้ากลับละ” เจ้าของร้านวัสดุก่อสร้างกล่าวลา

“ขอบคุณมากครับที่กรุณามางานพ่อดังนี้” มาซายะลุกขึ้นโค้ง  
คำนับ

“มีอะไรให้พวกข้าช่วยก็บอกมาละกัน อาจจะช่วยไม่ได้ทุกอย่าง แต่  
ก็น่าจะพอช่วยได้บ้างละนะ”

“ใช่ พ่อแกเคยช่วยพวกข้าไว้หลายอย่าง” เจ้าของกิจการรับซื้อ  
เศษเหล็กที่อยู่ข้างๆ พุดเสริม ส่วนเจ้าของซูเปอร์มาร์เก็ตยื่นพยักหน้าโดย  
ไม่ได้พูดอะไร

“ได้ฟังอย่างนี้ผมก็ใจชื้น ถ้ามีอะไรผมจะบอกนะครับ” มาซายะโค้ง  
คำนับอีกครั้ง ชายทั้งสามคนที่เริ่มเข้าสู่วัยชราพยักหน้ารับ

หลังจากคนทั้งสามกลับไปแล้ว มาซายะปิดประตูบ้านแล้วเดินกลับ  
มาที่ห้องเดิม ส่วนที่พักอาศัยซึ่งสร้างติดกับตัวโรงงานมีเพียงห้องขนาดหก  
สี่กับห้องครัวเล็กๆ ชั้นสองมีห้องเสื้อญี่ปุ่นอีกแค่สองห้อง มาซายะไม่มี  
ห้องเป็นของตัวเองจนกระทั่งซาดาโกะแม่ของเขาป่วยตายไปเมื่อสามปีที่แล้ว

โทชิโรยังคงนั่งดื่มเหล้าอยู่ในห้องที่ตั้งแทนพิธี ปลายหมึกแห้งน่าจะ  
หมดไปแล้ว โทชิโรจึงหยิบถั่วลันเตาที่เจ้าของร้านวัสดุก่อสร้างเหลือทิ้งไว้ขึ้น  
มากิน

โทชิโรพูดเสียงอ้อแอ้เมื่อมาซายะเริ่มเก็บของทำความสะอาดห้อง  
“ทำเป็นพูดดี”

“หือ?”

“ก็ไอ้มาเอเดะนั่นไง มีอะไรให้ช่วยขอให้บอก พวกข้าจะช่วย พุดมา  
ได้ยังไง ทั้งๆ ที่ใจไม่เคยคิดจะช่วย”

“เขาก็พุดไปตามมารยาทนะ ลุงสามคนนั่นก็น่าจะลำบาก”

“ข้าว่าไม่น่า ไอ้มาเอเดะมีงานเล็กงานน้อย น่าจะหาเงินได้อยู่ มัน  
น่าจะพอช่วยพี่ยูคิโอะได้บ้าง”

“พ่อคงไม่ได้ไปขอให้พวกเขาช่วยละมัง”



พอมาซาเยะพูดจบ โทชิโรแค้นเสียงดังเฮอะพร้อมกับเบะปาก

“มันจะเป็นไปได้ยังไง แกนี่ไม่รู้เรื่องอะไรเลย”

มาซาเยะชะงักมือที่กำลังเรียงจานซ้อนกัน

“ตอนที่พ่อแกไม่มีเงินไปผ่อนค่าเครื่องกลึง ยูจิโอะไปหาสามคนนั้นก่อนเลย แต่ว่าไอ้สามคนนั้นมันน่าจะรู้ก็เลยแกตั้งทำเป็นไม่อยู่บ้าน ถ้าตอนนั้นมีใครสักคนช่วยสักล้านเยน คงไม่เป็นแบบนี้”

“น้ำได้ยินเรื่องนี้มาจากใคร”

“จากปากพ่อแกเองนั่นแหละ เขายังด่าเลยว่า ตอนที่ไม่มีเงินละมาเสนอน้ำกัน พอลำบากหน่อย เปลี่ยนจากน้ำมือเป็นหลังตื่น”

มาซาเยะพยักหน้าแล้วก็มึนๆก้มตาเก็บจานต่อ เขาเพิ่งเคยได้ยินเรื่องนี้เป็นครั้งแรก แต่ก็ไม่ได้ประหลาดใจ ตัวเขาเองไม่เคยเชื่อใจสามคนนั้น แม่เขาที่เสียไปแล้วก็ไม่ชอบสามคนนั้นเหมือนกัน แม่พูดอยู่เสมอว่า “ถึงจะเป็นคนละคน แต่สันดานเหมือนกันจริงๆ ชอบชวนให้พ่อแกเสียเงิน”

“เออ ชักหิวเสียแล้วสิ” โทชิโรพึมพำ ขวดเหล้าขนาด 1.8 ลิตร ไม่เหลือเหล้าสักหยด ถั่วลิสงในงานก็หมดไปด้วย มาซาเยะเก็บจานเปล่าใส่ถาด

“มีอะไรกินบ้างไหมเนี่ย”

“มีแต่ขนมมันจู”

“ว่า มันจูอะไรอะ”

มาซาเยะชายตามองโทชิโรที่ทำหน้าไม่พอใจ ถือกถาดที่มีจานเป็อนเศษอาหารไปที่ห้องครัวแล้ววางลงในอ่างล้างจานซึ่งเต็มไปด้วยจานซามสูกปรก

“เออ มาซาเยะ” โทชิโรทักมาจากด้านหลัง เมื่อเขาหันไปมองก็พบว่าโทชิโรมายืนที่หน้าทางเข้าห้องครัวตั้งแต่เมื่อไรไม่ทันสังเกต “แกได้คุยกับประกันรึยัง”

เข้าเรื่องแล้วสิ มาซาเยะคิด ทำหน้านิ่งแล้วส่ายหน้า “ยังเลย”

มาซาเยะกดสวิทช์เปิดเครื่องทำน้ำอุ่นให้น้ำร้อนไหลจากเครื่องแล้วเริ่มล้างจาน บ้านมิซึฮาระที่สร้างมาแล้ว 40 ปีไม่มีน้ำอุ่นออกมาจากก๊อกน้ำ

“แต่ติดต๋อไปแล้วไซ้ใหม่”

“ฉันทัวแต่ยุงๆ ยังไม่ได้ติดต๋อไปเลย แต่ก็ไม่ค่อยอยากให้มาต๋อนนี้เหมือนกัน”

“มันก็ไซ้ละนะ แต่ยั้งเร็วเท่าไรได้ยั้งดี ถ้าเริ่มทำซ้าก็จะได้เงินซ้าไปด่วย”

มาซายะพยักหน้ารับ ล้างจานต๋อเจียบๆ เขารู้ว่าสิ่งทีโทชิโรต๋องการคืออะไร

“กรรมธรรม์อยู่กับแกไซ้ใหม่” โทชิโรถาม

มาซายะชะงักมือครู่หนึ่งแล้วเริ่มล้างจานต๋อ “ฮื่อ”

“ขอต๋อหน่อยได้ใหม่”

“เอ่อ...เอาไว้ทีหลังได้ใหม่”

“ซ้าอยากต๋ออะไรสักชนิดหนึ่ง จานเอาไว้ล้างฟุ้งนี้ก็ได้เนีนา ซ้าอยากต๋อเดี๋ยวนี บอคมาก็ได้ว่าอยู่ทีไหน เดียวซ้าไปหยิบเอง”

มาซายะถอนหายใจ วางฟองน้ำซุ่มฟองลง

ต๋อเล็กๆ ใบหนึ่งตั้งอยู่ทีมุ่มห้องเสื้อญี่ปุ่น พอกับแม่เขาซื่อมาต๋อนทีแต่งงานกันใหม่ๆ ในลันซักเล็กๆ ชั้นล่างสุดมีแฟ้มสีฟ้าใส่อยู่ แฟ้มนี้เป็นที่เก็บกรรมธรรม์ประกันชีวิต ประกันอัคคีภัยบ้าน เอกสารเกี่ยวกับประกันรถยนต์ ทั้งหมดต๋อจัดเก็บอย่างเป็นระเบียบ ซาดาโกะแม่ของเขาเป็นคนละเอียดเรียบร้อย เขารู้สึกว่าตั้งแต่แม่ต๋ายไป ธุรกิจของพ่อเริ่มสะดุด พ่อมักต๋อแม่เวลาที่ออกความเห็นเกี่ยวกับงานว่าเป็นผู้หญิงไม่ต้องมายุง

“สามสิบล้านเยนจริงๆ ด่วย” โทชิโรพูดขณะต๋อเอกสาร มือคิบบุหรีทีสีหน้าต๋อไม่ค่อยพอใจคงเพราะเห็นว่าจำนวนเงินน้อยกว่าทีคิดเอาไว้กะมัง

“คงต๋อบังคับให้ทำประกันต๋อนทีพ่อไปกู้เงิน” มาซายะเอ่ย

“ต๋อนทีขยายโรงงานไซ้ใหม่”

“ฮื่อ” ปี 1986 เป็นปีทีญี่ปุ่นเริ่มเฟื่องฟู

โทชิโรพยักหน้าแล้วปิดแฟ้ม พันคว้นบุหรือยี่ห้อไฮไลต์ลอยขึ้นสองสามทีแล้วหันมาพูดกับมาซาฮะว่า

“เออ มาซาฮะ เหลือหนี่อยู่ประมาณเท่าไรอะ” ดวงตาคม่นหมองเปล่งประกายวูบหนึ่ง

“น่าจะประมาณ...ยี่สิบล้านเยนมัง”

มีการคุยประนอมหนี่เมื่อสัปดาห์ที่แล้ว มาซาฮะก็ไปร่วมคุยด้วย

“หมายความว่า ถ้าใช้หนี่หมดก็จะเหลือประมาณสิบล้านเยน”

“ถ้าคำนวณจากตัวเลขในกระดาศก็คงเป็นอย่างนั้น แต่จริงๆ ไม่รู้ว่าจะเป็นยังไง ฉันไม่รู้เหมือนกันว่าพอจ่ายเบี่ยประกันครบรีเปล่า”

“น่าจะครบละมัง แล้วก็ได้ตายผิดธรรมชาติสักหน่อย”

มาซาฮะนิ่งเงียบ คิดว่าถ้านั้นไม่ใช่การตายผิดธรรมชาติแล้วตายแบบไหนถึงจะเรียกว่าใช่

“มาซาจัง พ่อแคงเคยเล่าให้ฟังแล้ว” โทชิโรด้วงกระเป่าเสื่อออกมาซาฮะพอจะเดาออกว่าสิ่งที่น่าเขาจะให้ดูคืออะไร เป็นไปตามคาด โทชิโรหยิบซองกระดาศสีน้ำตาลออกมา ดึงกระดาศที่พับไว้อย่างเรียบร้อยออกมาจากซองแล้วกางต่อหน้ามาซาฮะ

“ก่อนที่แม่แคงจะตายไป ก็น่าจะประมาณสามสี่ปีมาแล้วมัง ตอนนั้นเขาต้องการเงินก้อนหนึ่ง ข้าเลยให้ยืมไปสี่ล้านเยน ตอนนี่เศรษฐกิจแย่ เป็นพี่น้องกันข้าก็ไม่อยากทวงหรือกนะ เลยปล่อยมาจนถึงวันนี้ แต่ช่วงนี้ข้าเองก็ชักไม่ไหว”

โทชิโรทำธุรกิจขายส่งแว่นตากับนาฬิกาแถวเมืองโกเบและอาามาซากิ ลูกค้าส่วนใหญ่เป็นร้านขายปลีกเล็กๆ เขาขับรถแวนไปส่งสินค้าให้ร้านเหล่านั้น แม้ต้องวนไปหลายร้านแต่ก็พอมีกำไร ทว่าตั้งแต่ฟองสบู่แตกรายได้ลดลงไปมาก พลอยหมดกำลังใจที่จะค้าขายต่อ

แต่การที่โทชิโรหมุนเงินไม่ทันไม่ใช่เพราะสาเหตุนี้เพียงอย่างเดียว มาซาฮะจำที่ซาดาโกะเล่าให้ฟังได้ว่า โทชิโรเคยเล่นหุ้นได้กำไรมาก จึงไม่อยากจะให้หลังขาดหลังแข็งทำงานอีกต่อไป

“ข้าเองก็ไม่อยากพูดกับแกเรื่องนี้หรอกนะ” โทชิโรทำหน้าที่เคร่งเครียด เภาศิรชะเกรกฯ “แต่ข้าเองก็มีหนี้เหมือนกัน แล้วข้าไปกู้มาจากคนไม่ค่อยดีเสียด้วย ถ้าไม่ใช้เงินพวกนั้น ไม่รู้ว่าจะโดนอะไรบ้าง ข้ากลัวจริงๆ อะ”

“รู้แล้วนะ” มาซายะพยักหน้า “เอาไว้ฉันใช้หนี้ที่อื่นหมดแล้ว ฉันจะคืนให้น้ำ”

“จั้นเรอะ แกพูดอย่างนั้นข้าก็ค่อยเบาใจ” โทชิโรหัวเราะเห็นพັນเป็นคราบเหลือง “คนที่ข้ายืมเงินมาเป็นพวกอันตรายน พวกนั้นมันคงรู้แล้วละว่า ข้าให้แกยืมเงิน ถ้าเกิดข้าไม่คืนเงินพวกนั้น แล้วขึ้นพวกมันขอคืนไปยืมเงินนี้ พวกนั้นอาจจะมายุ่งกับแกก็ได้ ข้าก็เป็นห่วงอยู่เ็น”

“ฉันคืนให้น้ำแน่นอน” มาซายะพูดซ้ำ

“เออ เออ ดี ดี ข้าขอโทษด้วยที่ต้องทวงตอนนี้” โทชิโรทำสีหน้ารู้สึกผิด ยกมือข้างที่คิบบุหรือที่ไฮไลต์เป็นเชิงขอโทษ

หลังจากนั้นโทชิโรดื่มเบียร์ที่เหลืออยู่เพียงเล็กน้อย บ่นว่าง่วงนอน แล้วเดินขึ้นไปบนชั้นสอง โทชิโรเข้าออกบ้านนี้มานานจนรู้ว่าเครื่องนอนสำหรับแขกของบ้านมิชิฮาระอยู่ในตู้ไปไหน

ต้องการเงินก้อนอะไรกัน พูดซู่ๆ...

พ่อเคยเล่าให้เขาฟังเกี่ยวกับหนี้ก้อนนี้ พ่อกับแม่ถูกโทชิโรเกลี้ยกล่อมให้เล่นหุ้นปั่น ไม่มี ถ้าจะพูดให้ถูกก็คือเข้าไปพัวพันกับหุ้นปั่นที่โทชิโรหวังว่าจะได้กำไรต่างหาก โทชิโรบอกว่าจะออกเงินให้ก่อน แล้วให้พ่อเขาเซ็นใบกู้ยืมนั่น พูดกับพ่อเขาว่าทำสัญญาเป็นพินัยเท่านั้น ไม่ได้จริงจังอะไร ยุคิโอะเองคงนึกไม่ถึงว่าจะถูกน้องเมียหลอก จะว่าไปแล้วน่าสงสัยเหมือนกันว่าโทชิโรเอาเงินนั้นไปซื้อหุ้นจริงๆ หรือเปล่า

มาซายะหันไปนั่งขัดสมาธิหน้าโลงศพราคาถูกสุดที่บริษัทจัดงานศพแนะนำ ฐปยูคิโอะที่ตั้งไว้หน้าโลงศพดูหม่นหมอง ก่อนตายพ่อเขาก็ยังมีสีหน้าแบบนี้กระมัง ใบหน้าของคนที่สูงศักดิ์แล้วซึ่งทุกอย่างอย่าง หมดหวัง และขาดความเชื่อมั่นว่าตัวเองจะมีชีวิตอยู่ไปทำไม ไม่มีอนาคต

มาซายะลุกขึ้นยืน เปิดประตูกระจกที่ติดกับตัวโรงงาน ลมเย็นเยือกพัดผ่านร่างทันที หลังจากตัวสั้นเพราะความหนาวเย็นอยู่ครู่หนึ่ง เขาก็สวมรองเท้าแตะที่วางอยู่บนพื้นคอนกรีตเย็นเยียบราวกับน้ำแข็ง กลืนน้ำมันเครื่องและฝุ่นละอองลอยแตะจมูก ไม่ใช่กลิ่นที่เขาชอบ แต่ก็เป็นกลิ่นที่เขาคุ้นเคยมาตั้งแต่เด็ก

มาซายะเงยมองเพดาน คานเหล็กพาดผ่านชายขวา เพราะความมืดทำให้เขามองเห็นไม่ชัด แต่ก็จำได้แม่นยำว่าตรงไหนขึ้นสนิมและสีถลอกเป็นรูปร่างอะไร รอยสีถลอกรอยหนึ่งมีรูปร่างเหมือนแผนที่ญี่ปุ่นมาก

คืนวานนี้ ตอนที่มาซายะกลับมาจากข้างนอกก็พบว่ายูคิโอะเอาเชือกพาดคานใต้แผนที่ญี่ปุ่นนั้นแล้วผูกคอตาย

## 2

วินาทีที่เห็นร่างพ่อห้อยต่อแต่งอยู่บนคานเหล็ก มาซายะก็รู้สึกแปลกใจหรือตกใจ ไม่สิ จะบอกว่าไม่ตกใจเลยก็คงไม่ใช่ เพราะว่าเขาปล่อยถุงซูเปอร์มาร์เก็ตร่วงลงพื้น แล้วรีบวิ่งเข้าไปหาร่างไร้วิญญาณของพ่อ เขายืนบนพื้นที่เย็นเยือกของโรงงานเงยมองร่างไม่ไหวติง คาดการณ์ไว้อยู่แล้วว่าสักวันคงเกิดเรื่องแบบนี้ แต่พยายามที่จะไม่คิดถึงมัน

ร่างเขาสั้นอีกครั้ง มาซายะหุบเสื้อคลุมกันหนาวซึ่งแขวนอยู่ที่ผนังมาใส่ เสื้อคลุมตัวเล็กไปเนื่องจากเขาสูงถึง 180 ซม. เวลาพ่อใส่เสื้อตัวนี้คงหลวมโครก เพราะพ่อสูงไม่ถึง 160 ซม.

เขาล้วงกระเป๋าเสื้อคลุม นิ้วสัมผัสกับซองบุหรี่ หุบออกมาก็เห็นว่าไฟแช็กแบบใช้แล้วทิ้งอัดอยู่กับซองบุหรี่ยี่ห้อไฮไลต์ ในซองยังเหลือบุหรี่อยู่หลายมวน คงเป็นบุหรี่ซองสุดท้ายที่พ่อสูบ

มาซาอะหิบบุหรือปิดเบี่ยวนวนหนึ่งมาคาบแล้วจุดไฟ ฟันควันบุหรือพร้อมกับมองป้ายห้ามสูบบุหรี่ของโรงงาน ป้ายนี้ทำไว้ตั้งแต่สมัยที่ยังมีคนงานในโรงงาน แต่หลังจากที่เขาทำงานกับพ่อเพียงสองคน พ่อก็ทำงานกับเครื่องจักรไปด้วยสูบบุหรี่ไปด้วย

บุหรี่ของคูต่างหน้าของพ่อขึ้นและไม่มีรสชาติเอาเสียเลย หลังจากมันกลายเป็นเถ้าถ่านไม่ถึงครึ่งมวน เขาก็ทิ้งลงไปใ้ในกระป๋องเปล่าที่พ่อใช้เป็นที่เชี่ยบุหรื

เขานี้กะโ้โรบางอย่างขึ้นมาได้จึงเดินไปที่เครื่องจักรเครื่องหนึ่ง เครื่องนี้เป็นเครื่องกัดเซาะโลหะด้วยตัวนำไฟฟ้า หน้าทีของมันก็เหมือนกับชื่อคือจะกัดเซาะโลหะให้เป็นรูปร่างต่างๆ ตามที่ต้อองการด้วยกระแสไฟฟ้า เป็นเครื่องจักรชนิดพิเศษ แถมยังมีราคาสูง โรงงานเล็กๆ ทั่วไปที่มีเครื่องแบบนี้มีจำนวนไม่มาก ตอนที่ยูคิโอะซื้อเครื่องนี้ เขาพูดอย่างดีใจว่าถ้ามีเครื่องนี้แล้วก็ไม่ต้องเป็นห่วงหากมีคนจ้างขึ้นรูปโลหะ ตอนนั้นพ่อคงไม่คิดไม่ฝันว่าอีกไม่กี่ปีหลังจากนั้นงานจะลดฮวบ

ด้านข้างของเครื่องจักรมีตู้เล็กๆ วางอยู่ เมื่อเขาเปิดบานประตูก็เห็นขวดแก้วสี่เหลี่ยมมีฝุนจับบางๆ เขาหยิบขวดใบนั้นออกมา เช็ดฝุนด้วยชายแขนเสื้อ เผยให้เห็นตัวอักษรคำว่า ‘โอลด์พาร์’ เขาลองเขย่าขวดดูก็ได้ยินเสียงของเหลว

“ข้าว่าไม่ใช่แน่นอน ไม่เคยได้ยินเรื่องแบบนี้มาก่อนเลย” คนงานที่อยู่ใกล้ๆ หัวเราะคำพูดของเขา คนเดียวที่ทำหน้าที่หน้าจริงจังก็คือพ่อเขา

“ตอนที่ข้าได้ฟังครั้งแรกข้าก็ไม่เชื่อเหมือนกัน แต่คนขายเครื่องมันบอกว่าเครื่องจักรจะทำงานเร็วขึ้นยี่สิบถึงสามสิบเปอร์เซ็นต์เชี่ยวนา”

“เขาล้อเล่นละมั้ง อย่าเลยพ่อ เสียตายของ”

“ไม่ลองก็ไม่รู้” ว่าแล้วยูคิโอะก็เทโอลด์พาร์ลงในแทงก์สำหรับขึ้นรูปโลหะ

ในทางที่ขึ้นรูปปกติจะมีน้ำมัน ซึ่งทำให้มีการส่งผ่านกระแสไฟฟ้าได้  
ไม่รู้ว่ายูคิโอะได้ข้อมูลมาจากที่ไหนว่าถ้าใส่วิสก็ลงไปน้ำมันจะทำให้การ  
ทำงานของเครื่องเร็วขึ้น แถมน้ำมันเป็นวิสก็แพงๆ ยิ่งได้ผลดีกว่า

ใช้เวลาไม่นานนัก ยูคิโอะก็รู้ว่าสิ่งที่ทำไม่ได้ผล มาชวยะกับพนักงาน  
หัวเราะอย่างเอาเป็นเอาตายเมื่อเห็นยูคิโอะทำหน้าที่งัดขา หลังจากนั้น กลิ่น  
วิสก็ยังคงหลงเหลือรอบๆ เครื่องไปพักหนึ่ง

มาชวยะเปิดฝาขวดโพลด์พาร์แล้วยกดื่มทั้งขวด ของเหลวที่ไหลเข้า  
ปากมีกลิ่นเดียวกับเมื่อตอนนั้น

ห้าปีที่แล้ว ตอนที่เศรษฐกิจกำลังเฟื่องฟู

ยูคิโอะกระตือรือร้นที่จะยกระดับโรงงานมิซึฮาระให้ดีขึ้น แรกเริ่ม  
เดิมทีโรงงานมีเพียงเครื่องจักรมือสองเพียงเครื่องเดียว กระแสการเจริญ  
เติบโตของเศรษฐกิจส่งผลให้โรงงานของยูคิโอะกลายเป็นโรงงานขึ้นรูป  
โลหะที่มีหน้ามีตาพอๆ กับโรงงานอื่น ยูคิโอะพูดบ่อยๆ ว่า ความฝันของ  
เขาคือจะรับงานจากบริษัทใหญ่ๆ โดยตรงและขยายโรงงานให้ใหญ่โตขึ้น  
ไปอีก เพราะการรับงานต่อจากที่อื่นไม่ค่อยมีอนาคตเท่าไรนัก

ก่อนหน้านั้นเล็กน้อยมาชวยะทำงานที่แผนกเครื่องจักรของโรงงาน  
ผลิตเครื่องไฟฟ้าแห่งหนึ่ง เป็นแผนกที่ทำเครื่องจักรเพื่อการผลิต หลังจาก  
จบวิทยาลัยเทคนิค เขาเข้าทำงานที่นั่นได้สองปีก็ขอลาออกมาช่วยงานที่  
บ้าน ทั้งนี้นั้นเป็นไปตามแผนของยูคิโอะ ตอนนั้นโรงงานของพ่อกำลัง  
ไปได้ดี มาชวยะเองก็ไม่กังวลอะไร

แต่ ณ ตอนนี้ เมื่อมองย้อนกลับไป จะว่าไปแล้วช่วงนั้นก็ปฏิเสธ  
ไม่ได้ว่าสถานการณ์ภาพรวมไม่น่าจะเป็นไปได้ ฐานการผลิตได้ถูกย้าย  
ไปต่างประเทศ ประเทศในเอเชียตะวันออกเฉียงใต้เริ่มกลายเป็นคู่แข่ง  
ของญี่ปุ่น โรงงานในประเทศต้องยอมลดค่าใช้จ่ายลงอย่างมากเพื่อแลก  
กับงานที่ได้มา

ช่วงนั้นโรงงานที่สามารถอยู่รอดได้มีน้อยมาก แต่ละที่ถูกหลอกลวงด้วยตัวเลขสวยหรู หลายแห่งถูกธนาคารชวนเชื่อให้กู้เงินเพื่อลงทุนเพิ่มหรือขยายธุรกิจ

มาซายะจึงไม่สามารถโทษพอได้ ช่วงนั้นทุกคนกำลังหลงระเหิงเข้าใจผิดว่าสถานการณ์จะเป็นอย่างนั้นตลอดไป

ถึงกระนั้นก็ตาม เมื่อมองย้อนไปถึงการตกต่ำของพวกเขาในช่วงสองสามปีที่ผ่านมา มาซายะแทบลมจับ ช่วงแรกพวกเขาคิดว่าคงไม่มีงานแค่วันนี้หรือพรุ่งนี้ ถัดไปก็คิดว่าคนรอบตัวพวกเขาเท่านั้นที่ไม่มีงาน หลังจากนั้นก็คิดว่าคงเป็นความผิดพลาดอะไรสักอย่าง ตอนที่รู้ว่าสิ่งที่เกิดขึ้นไม่ใช่ความผิดพลาด แต่อุตสาหกรรมการผลิตของญี่ปุ่นทั้งประเทศกำลังล่มจม เนื่องจากไม่มีเงินจ่ายค่าจ้างให้คนงานแล้ว

รายได้จากงานที่ไปขอร้องมาจากบริษัทซึ่งเป็นคู่ค้ากันมานานเพียงแค่ว่าประคองให้ธุรกิจพออยู่ได้ ไม่พอจ่ายหนี้ก้อนโต เดือนที่ผ่านมา สิ่งที่โรงงานมิซึฮาระผลิตมีเพียงลวดเชื่อมพอกผิวแข็ง โดยการนำเอาท่อทองแดงไปตีแล้วเชื่อมเข้าด้วยกัน งานแค่นั้นได้เงินมาไม่กี่หมื่นเยน ปีใหม่ที่ผ่านมาพวกเขาไม่มีเงินแม้แต่จะซื้อข้าวเหนียวก้อนคางามิโมจิเพื่อฉลองปีใหม่เสียด้วยซ้ำ

ชะตากรรมของโรงงานมิซึฮาระได้ถูกกำหนดแล้วจากการไปเจรจากับเจ้านี่เมื่อวันก่อน พอลูกรมิซึฮาระไม่เหลืออะไรอยู่แล้ว สิ่งที่ต้องตัดสินใจหลังจากนี้มีเพียงจะออกไปจากที่นี่เมื่อไร

“หมดสิ้นทุกอย่าง” ยูคิโอะนั่งอยู่ที่มุมหนึ่งของโรงงานบ่นพึมพำ หลังจากเจ้าหนึ่กลับไป ปกติเขามีรูปร่างเล็กอยู่แล้ว พอนั่งหลังอ้อม ชวนให้มาซายะนึกถึงไม้ตัดบอนไซเหยี่ยวแห่งโรยรา

เขาคิดอยู่แล้วว่าสักวันหนึ่งยูคิโอะอาจจะฆ่าตัวตาย แต่ก็พยายามที่จะไม่คิดเรื่องนี้ ไม่สิ พุดให้ถูกต้องก็คือ เขาแสร้งทำเป็นไม่รู้ว่ายูคิโอะมีแว้วจะฆ่าตัวตาย เขาแสดงให้ใครดูอย่างนั้นรี ไม่ใช่ใครที่ไหนหรอก



ตัวเขานั่นเอง เนื่องจากรู้ว่าหากเขาทำเป็นรู้ว่าพ่อจะฆ่าตัวตาย เขาจะต้องห้ามพ่ออย่างสุดความสามารถในฐานะที่เป็นลูก

เมื่อเห็นสภาพตกต่ำของพ่อ เขาแอบคิดว่าเมื่อไรจะตายไปเสียที่เขารู้ว่าพ่อทำประกันชีวิตเอาไว้ ดังนั้นพอเห็นร่างพ่อผูกคอตาย ความคิดแวบแรกของเขาก็คือ เรารอดแล้ว

ขวดโพลีคาร์บอเนตเปลา มาซาเยะกำลังขูดเปลา่ลงบนพื้น ขวดสี่เหลี่ยมกลิ้งไปได้เพียงครึ่งรอบก็หยุดนิ่ง เมื่อหันไปมองนาฬิกาแขวนผนังก็เห็นว่าเป็นเวลาฟ้าสว่าง

ตอนที่เขากำลังจะไปนอนในห้อง เกิดแรงสั่นสะเทือนอย่างแรงที่ได้ฝ่าเท้า มาซาเยะสูญเสียการทรงตัวหลุดลงคลานกับพื้น

พื้นห้องสั่นเป็นคลื่นพร้อมกับเสียงสะเทือนลั่น มาซาเยะตกใจ ตั้งใจว่าจะมองรอบๆ ตัว แต่ก็ไม่มีเวลาทำเช่นนั้น เพราะตัวเขากลิ้งไปตามพื้นเอียงเท่เร็ว

หลังจากร่างกายกระทบกับผนังแล้วหยุดนิ่ง พื้นก็ยังไม่หยุดสั่น เขารีบยื่นมือไปจับเครื่องเจาะที่อยู่ใกล้ๆ เขาแทบจะไม่เชื่อสายตาตัวเองเมื่อเห็นภาพรอบๆ ตัว

ผนังตึกที่เสริมด้วยเหล็กเส้นเริ่มงอตัว กระดานดำ นาฬิกา และชั้นวางอุปกรณ์เครื่องจักรหลุดกระเด็นออกมาจากผนังลอยอยู่ในอากาศฐานเครื่องจักรที่มีน้ำหนักหลายร้อยกิโลกรัมส่งเสียงเอี๊ยดอ๊าดพร้อมกัน

ได้ยินเสียงแตกหักเหนือศีรษะ ตามมาด้วยเศษกระดานร่วงหล่นเพดานตึกพังลงมานั่นเอง

มาซาเยะอยู่นิ่งๆ สาเหตุหนึ่งคือความกลัว อีกสาเหตุหนึ่งคือการสิ้นแรงจันไม่อาจยืนทรงตัวอยู่ได้ เขาขยับตัวเข้าใกล้เครื่องเจาะ ยกมือทั้งสองขึ้นกันศีรษะเอาไว้ เสียงพื้นดินสั่นสะเทือนดังต่อเนื่อง พายุทรายโถมเข้าใส่เขา บางทีก็ได้ยินคล้ายเสียงระเบิด

เขามองตัวบ้านหลักผ่านช่องนี้ ประตูบ้านที่เปิดทิ้งไว้ทำให้เขามองเห็นโครงสร้างของยูคิโอะ โครงศพกลิ้งตกลงมาที่พื้น แทนพิธีฟังกหลาย

วินาทีต่อมา มีของชิ้นใหญ่ตกลงมา แล้วห้องทั้งห้องก็หายวับไปกับตา ห้องที่เคยตั้งแท่นพิธีกลายเป็นเศษเล็กเศษน้อยภายในพริบตา

มาซายะไม่รู้ว่าจะเกิดแรงสั่นสะเทือนนานเท่าไร รู้สึกว่ามันเบาลง แต่ร่างกายยังรับรู้ถึงแรงสั่นอยู่ ความหวาดกลัวยังไม่จางหาย เขายังอยู่ตรงนั้นอีกชั่วครู่หนึ่ง

ที่เขาเงยขึ้นมาได้ก็เพราะได้ยินเสียงคนตะโกนว่า “ไฟไหม้”

มาซายะมองไปรอบๆ ตัวแล้วค่อยๆ ลุกขึ้นด้วยความหวาดผวา ผนังโรงงานพังทลายแทบไม่มีเหลือ ส่วนหนึ่งพังเอนเข้ามาด้านใน เครื่องจักรใหญ่โตแข็งแรงช่วยปกป้องเขาไว้ เสื้อคลุมกันหนาวตัวหนาขาดเป็นหย่อมๆ โชคดีที่เขาไม่ได้รับบาดเจ็บมากมายอะไรนัก

มาซายะเดินออกไปนอกโรงงานที่ผนังทลายลง เขามองไปรอบๆ แล้วพูดอะไรไม่ออก เมืองที่ยังเป็นเมืองอยู่เมื่อวานนี้ถูกทำลายจนสิ้นซาก ร้านไอโคโนมียากิที่อยู่ฝั่งตรงข้าม อะพาร์ตเมนต์โครงสร้างไม้ให้เขาที่อยู่ติดกันก็พังพินาศ บอกไม่ได้ว่าส่วนไหนคือถนน ส่วนไหนคือบ้านคน

เขาได้ยินเสียงคนกรีดร้อง มาซายะหันไปทางเสียงนั้นก็พบว่า เป็นเสียงหญิงวัยกลางคนใส่ชุดสีเทา ศีรษะก็เต็มไปด้วยฝุ่นผงจนกลายเป็นสีเทา

เมื่อรู้สึกตัวก็พบว่านอกจากผู้หญิงคนนี้ก็ยังมีคนอื่นอีก น่าประหลาดใจที่ว่าเมื่อกี้เขามองไม่เห็นคนเหล่านี้ นั่นเป็นเพราะเขามัวแต่พรี้นพรี้งกับสภาพความเสียหายของตึกกรมบ้านเรือนเบื้องหน้า

หญิงวัยกลางคนมองเห็นมาซายะ วิ่งเข้ามาหาด้วยใบหน้าที่เต็มไปด้วยดินโคลน

“ลูกฉันติดอยู่ข้างใน ช่วยฉันหน่อย”

“ที่ไหนครับ” เขาวิ่งตามไป

หญิงคนนั้นชี้ไปยังซากบ้านหลังคากระเบื้องที่พังถล่มลงมา กรอบหน้าต่างและประตูบิดงอ กระจกแตกกระจายทั่วพื้น มีควันคุ้ขึ้นมาจากบางส่วนของบ้าน

เมื่อเห็นว่าตัวเองช่วยคนเดียวไม่ไหว มาซายะจึงมองไปรอบๆ เพื่อเรียกคนมาช่วย ทว่าไม่มีใครอยู่ในสภาพที่จะช่วยคนอื่นได้เลย ทุกคนมัวแต่ช่วยคนในครอบครัวของตัวเองที่อยู่ใต้ซากบ้าน

มาซายะใช้ไม้ที่ตกอยู่แถวนั้นค่อยๆ เคลื่อนย้ายเศษอิฐหินที่อยู่ใต้หลังคา หญิงคนเดิมนั่งยองๆ ที่พื้นดินมองดูตามช่องรอยแยก จู่ๆ ก็ร้องตะโกนขึ้นว่า

“อ๊ะ อยู่นั่นไง ลูกฉัน ทำลูกฉันอยู่ตรงนั้น”

อ๊ะ มาซายะอุทานแล้วนั่งลงเพื่อจะมอง ตอนนั้นเองเกิดแสงไฟลุกพรึบขึ้นจากบริเวณที่มีควันลอยขึ้นก่อนหน้า

“โอ๊ย...โอ๊ย...ตายแล้ว” ผู้หญิงเบิกตาโพลง กรีดร้อง ไฟเริ่มลามเป็นวงกว้างมาถึงส่วนรอยแยกที่นั่งมองเมื่อครู่ ช่วยไม่ได้แล้ว หญิงคนนั้นส่งเสียงกรีดร้องราวกับสัตว์ป่า

นี่มันนรกชัดๆ... มาซายะส่ายหัวแล้วถอยหลังออกมา

ไฟลุกไหม้เป็นวงกว้างมากขึ้นเรื่อยๆ แต่ก็ไม่มีที่แหวะของหน่วยดับเพลิง ทุกคนทำได้เพียงเฝ้ามองครอบครัวและทรัพย์สินของตัวเองถูกเผาไหม้โดยไม่อาจทำอะไรได้

บ้านและโรงงานของมิซึฮาระพังทลายก็จริง แต่ไม่เกิดไฟไหม้ มาซายะเดินไปที่บ้านตัวเองอย่างมีนงง

เมื่อไปถึงเขาเห็นโทชิโรนอนหงายแน่นิ่งถูกทับอยู่ใต้คาน

มาซายะเหลือบไปเห็นของสิ่งหนึ่งแลบออกมาจากกระเป่าเสื้อนอกของโทชิโร มันคือซองจดหมายสีน้ำตาล

เขาเดินอย่างระมัดระวังไปนั่งยองๆ ข้างโทชิโร แล้วดึงซองสีน้ำตาลออกมาจากกระเป่าเสื้อ

ก็เท่ากับว่าเราไม่มีหนี่อะไรต่อกันแล้ว เขาคิดพร้อมกับมองโทชิโร แล้วต้องสะดุ้งโหยง

ตาของโทชิโรเปิดอยู่ ดวงตาขุ่นมัวจ้องมองมาที่เขา ปากขยับราวกับจะต่อว่าอะไรบางอย่าง

สิ่งที่เขาทำลงไปดูเหมือนเป็นสัญชาตญาณมากกว่าความคิด เขาหยิบกระเบื้องที่ตกอยู่ใกล้ตัวขึ้นมาแล้วฟาดไปที่หัวโทชิโรอย่างแรง ไม่รู้สึกลึกลงหรือหวาดกลัวแม้แต่น้อย ตาโทชิโรปิดลงทันทีที่ไม่มีโอกาสแม้แต่ที่จะส่งเสียง หน้าผากแยกเป็นสองเสียง

มาซายะลุกยืนขึ้น ต่อไปนี้ เขาไม่จำเป็นต้องอยู่ที่นี้แล้ว บ้านกับโรงงานกำลังจะตกไปอยู่ในมือคนอื่น ทว่าตอนที่มาซายะจะก้าวเท้าออกจากตรงนั้น เบื้องหน้าเขามีหญิงสาวคนหนึ่งยืนอยู่

### 3

มาซายะไม่รู้ว่ามีผู้หญิงคนนี้อยู่ที่นี่ตั้งแต่เมื่อไร มาทำอะไรที่นี่ แต่ที่แน่ๆ คือผู้หญิงแปลกหน้าคนนี้เห็นสิ่งที่เขาทำลงไปเมื่อครู่ทุกอย่าง

มาซายะมองเธอพร้อมไปกับค่อยๆ ลุกขึ้นยืน อายุของเธอคงประมาณยี่สิบห้า นุ่งชุดวอร์มสีครีมน่าจะใส่แทนชุดนอน แน่แน่นอนว่าไม่ได้แต่งหน้า รวบผมยาวไว้ด้านหลัง วงหน้าเล็ก คางเรียวแหลม นัยน์ตาเขียวเบิกกว้าง จ้องเขาเหม็ง

เขาค่อยๆ เดินเข้าไปใกล้เธอทีละก้าว 'ไม่รู้เหมือนกันว่าตัวเองต้องการจะทำอะไร

ตอนนั้นเองพื้นดินสั่นสะเทือนอีกครั้ง

มาซายะสูญเสียการทรงตัวเข้าทรุดลงคุกเข่ากับพื้น เกิดเสียงลั่นเอี๊ยดอ๊าดแล้วเสาสเหล็กที่อยู่ใกล้ๆ ก็เอนลงมา ตามด้วยเสียงดังครืน ครืน เป็นเสียงตึกรามบ้านเรือนพังทลายตามๆ กันไป

พอรู้ตัวอีกที บริเวณใกล้ๆ เขาก็เกิดไฟไหม้ แล้วลุกลามในชั่วพริบตา ผู้หญิงคนนั้นหายตัวไปเมื่อไรไม่รู้ มาซายะพยายามมองหาอยู่พักหนึ่ง แต่ควันไฟกับฝุ่นผงที่พัดปลิวทำให้มองเห็นไม่ได้ไกลนัก

มีอะไรบางอย่างตกลงใกล้ๆ ตัวเขา พอมองไปก็พบว่า เป็นป้ายร้านกาแฟแบบที่มีไฟอยู่ด้านใน เมื่อเงยมองก็เห็นสายไฟหลุดห้อยลงมาจากชั้นสองของตึกเอียงโย้ อยู่ที่นี่ต่อไปไม่ได้แล้ว

เขาเดินไปทางทิศใต้ทั้งๆ ที่ใส่รองเท้าแตะ ทางนั้นมีโรงเรียนประถมศึกษาดั้งอยู่

ทางเดินคดเคี้ยว บางแห่งเป็นรอยแยก สองข้างทางมีบ้านเรือนผู้คน พังถล่มลงมา ไฟไหม้ไปทุกหย่อมหญ้า ผู้คนพากันร่ำไห้ ทั้งๆ ที่เมืองตกอยู่ในกองเพลิง แต่กลับไม่เห็นระดับเพลิงแม้แต่คันเดียว ระหว่างทางมาชายะช่วยพาคนออกมาจากใต้ซากปรักหักพังหลายคน แต่คนที่รอดชีวิตมีไม่ถึงครึ่ง ทุกครั้งที่เขาสัมผัสมือเท้าของศพเย็บเย็น เขาคิดว่า มันคือฝันร้าย

ในที่สุดเจ้าหน้าที่กู้ภัยก็มาถึง เมื่อมองเห็นเปลวเพลิงไหม้ไปในวงกว้าง ก็ไม่อาจทำอะไรได้ อุปกรณ์ดับเพลิงที่มีอยู่ไม่มีประโยชน์แม้แต่หยก พวกเขาได้แต่ยื่นตะลิ่งถือสายฉีดน้ำดับเพลิงที่ไม่มีน้ำ โคนผู้ประสพภัยต่ำทอ

“มัวแต่ทำอะไรอยู่ รีบดับซี...ดับไฟให้หน่อย เร็วเข้า บ้านฉันไหม้หมดแล้ว”

“ก็มันไม่มีน้ำแล้วนี่นา”

“ในบ้านมีคนอยู่ ทำอะไรสักอย่างสิเว้ย”

บ้านเรือนจำนวนมากมีเพลิงไหม้ลุกไหม้ ผู้คนตายไปต่อหน้าต่อตา ผู้ประสพภัยและพนักงานดับเพลิงที่กำลังโต้เถียงกันอยู่ มาชายะเดินมาจนถึงสนามกีฬาโรงเรียน สภาพน่าสังเวชที่เจอระหว่างทางยังติดตา บนพื้นสนามหญ้าใบสีฟ้า ผู้คนที่หนีมาจากบริเวณใกล้เคียงนอนชดอยู่บนนั้น

มีคนเอาโต๊ะออกมาวางที่มุมสนาม ผู้ชายหลายคนใส่เสื้อกันหนาว กำลังแจกกระดาษให้แก่ผู้ประสพภัย มาชายะเดินไปทางนั้น

“เจออะไรมา” ชายวัยกลางคนสวมหมวกกันหนาวมองมาทางเขา แล้วถาม ที่ต้นเขนมีย้ายติดอยู่ คงจะเป็นพนักงานดับเพลิงของเมืองนี้

“บ้านกับโรงงานถูกไฟไหม้ครับ”

“มีคนบาดเจ็บไหม”

“คือว่า...” มาซายะคิดอยู่ครู่หนึ่งแล้วตอบไปว่า “น้ำผมตายแล้ว... ผมคิดว่านะ”

ชายวัยกลางคนขมวดคิ้วแหวหนึ่งแล้วพยักหน้า เรื่องที่มีคนตายคงไม่แปลกอะไรแล้ว

“ศพอยู่ที่ไหน”

“อยู่ที่นั่นแหละครับ ซากบ้านทับอยู่”

“จันรี” ชายสวมหมวกกันหนาวพยักหน้าอีกครั้ง แล้วยื่นกระดาษเปล่าให้มาซายะ “ช่วยเขียนชื่อ ที่อยู่ให้ที แล้วก็เขียนว่าเจอภัยพิบัติอะไรมาบ้างอย่างละเอียด ถ้าจะให้ดีช่วยเขียนแผนที่ให้ด้วย อ้อ แล้วก็ชื่อผู้เสียชีวิต”

มาซายะขอยืมดินสอแล้วเดินออกมาจากตรงนั้น เขานั่งลงบนผ้าใบ เริ่มเขียนชื่อ นามสกุลบนกระดาษ

หลังจากเขียนภยันที่เจออย่างละเอียด ก็เขียนเพิ่มไปว่าโยเนะคุระโทชิโร ผู้เป็นน้ำเสียชีวิต เขาจำที่อยู่และเบอร์ติดต่อของโทชิโรไม่ได้

มาซายะกลับไปที่บ้านพร้อมกับพนักงานดับเพลิงก็เมื่อหลังเที่ยงไปแล้ว เพื่อที่จะไปดูศพโทชิโร ร่างไร้วิญญาณยังคงอยู่ใต้คานบ้าน เลือดที่ไหลมาจากหน้าผากแห้งกรังเป็นสีดำ

“ช่างน่าเวทนา ตอนที่หลังคาพังลงมา คงมีอะไรกระแทกหัว” พนักงานดับเพลิงที่อายุมากกว่าพูด มาซายะพยักหน้า ไม่พูดอะไร

“แล้วคนอื่นล่ะ ไม่มีใครอีกอะ” พนักงานดับเพลิงถาม

“ไม่มีแล้ว แต่ว่า...”

“แต่ว่าจะอะไร”

“น่าจะศพพ่อกผม เพราะเมื่อคืนนี้จัดงานศพ”

“อ้อ” เจ้าหน้าที่ดับเพลิงทำหน้าที่เหวอแล้วเบะปาก “ถ้าไม่ใช่คนที่เสียชีวิตเพราะแผ่นดินไหว เอาไว้ที่หลังก็แล้วกัน ต้องช่วยคนตายก่อน”

มาชายะตอบว่าไม่เป็นไร

ร่างโทชิโรถูกนำไปไว้ที่โรงยิมใกล้บ้าน มาชายะตามไปด้วย เมื่อไปถึงที่นั่นก็พบว่ามีศพอยู่แล้วประมาณย์สืบทว่าศพ คนที่น่าจะเป็นญาติของศพเหล่านั้นนั่งยองอยู่ข้างๆ ร้องไห้ระงม

ตำรวจกำลังชันสูตรพลิกศพ ในระหว่างที่ศพโทชิโรถูกตรวจสอบ มาชายะถูกนำตัวไปสอบปากคำโดยตำรวจอีกคนหนึ่ง

“บ้านซึ่งติดกับโรงงานพังลงมาหมดเลย ผมอยู่ในโรงงานถึงรอดมาได้”

ตำรวจไม่มีท่าทีสงสัยคำพูดของมาชายะ คงเห็นศพหัวแบะมาแล้วหลายศพ

“คุณโยเนะคุระมีครอบครัวไหม” ตำรวจถาม

“เขาหย่ากับเมียเมื่อหลายปีก่อน มีลูกสาวอยู่หนึ่งคน แต่ก็แต่งงานแล้วย้ายไปอยู่ที่นาระ น่าจะยังอยู่ที่นั่นนะครับ”

“ติดต่อลูกสาวผู้ตายได้ไหมครับ”

“ไม่แน่ใจเหมือนกัน ลองถามพวกญาติๆ ดูน่าจะดี”

ตำรวจที่อาวุโสกว่าหยุดคิดครู่หนึ่งแล้วเอ่ยปากพูดว่า

“คุณช่วยติดต่อคนที่เป็นลูกสาวได้ไหม หรือถ้ามีคนอื่นมารับศพแทนได้ก็ไม่ใช่ไร”

“ผมลองโทร.ดูได้ แต่ผมเองก็ไม่มีเบอร์โทรของญาติๆ เสียด้วยสิ อาจต้องใช้เวลานิดหน่อย”

“ไม่มีปัญหา ตอนนี้นั้นก็ติดต่อกันยากทั้งนั้นแหละ” ตำรวจพูดด้วยสีหน้าเคร่งเครียด ตัวเขาเองก็คงประสบภัยเช่นเดียวกัน

การชันสูตรพลิกศพทำกันอย่างรวดเร็ว ในสถานการณ์ที่มีศพถูกลำเลียงมาเรื่อยๆ เจ้าหน้าที่คงไม่มีเวลาตรวจสอบอย่างละเอียด หรือถึงแม้จะตรวจสอบอย่างละเอียด ก็คงไม่สามารถบอกได้ว่ากระเบื้องกระแทกหน้าผากโทชิโรได้อย่างไร

มาซายะผละจากร่างโทชิโร เขาเห็นมูมหนึ่งมีไต่ะปังปองถูกพับตั้งเรียงรายราวกับกำแพง จึงเดินอ้อมไปด้านหลัง ตรงนั้นมีคนนั่งพักด้วยความเห็น้อยล้าอยู่ประมาณสองสามครอบครัว แต่ละคนสวมชุดนอนบางๆ ห่อตัวด้วยผ้าห่ม นั่งเบียดกันเพื่อให้เกิดความอบอุ่น

มาซายะนั่งลงที่มูมหนึ่ง เอนหลังฟังกำแพง ทุกสิ่งทุกอย่างดูราวกับไม่ใช่เรื่องจริง เมืองทั้งเมืองถูกทำลายในช่วงพริบตา ผู้คนเสียชีวิตมากมาย หลังจากนั้นก็มีคนเสียชีวิตตามมาอีก โลกเราเป็นอะไรไป แล้วเขาละ ต่อจากนี้จะเป็นอย่างไร

ในระหว่างที่ทุกคนกำลังมึนงงกับอนาคตของตัวเอง รู่ๆ เขานึกถึงสัมผัสตอนที่เอากะเบ็องหุบหัวโทชิโร เรื่องนี้ก็ดูราวกับความฝัน เขาชักไม่แน่ใจแล้วว่าคนที่ทำคือเขาหรือใครกันแน่

ศพใหม่ถูกขนเข้ามาอีก คราวนี้เป็นสองศพ ศพทั้งสองถูกนำมาวางเรียงไว้ใกล้ๆ เขา ห่อไว้ด้วยผ้าห่มมิดชิด เขาเลยไม่อาจรู้ได้ว่าสองศพนี้ตายเพราะสาเหตุอะไร

ตำรวจคนเมื่อครู่เดินมาทางนี้พร้อมกับหญิงคนหนึ่ง มาซายะมองหน้าผู้หญิงคนนั้นแล้วนั่งตัวแข็งทื่อ เพราะว่าเธอเห็นเขาฆ่าโทชิโร

## 4

มาซายะรีบวิ่งไปแอบที่ด้านหลังไต่ะปังปอง

“คุณชื่ออะไร?” ตำรวจถาม

“ชินไค มิฟูยุคะ เขียนด้วยอักษรคันจิ ชิน ที่แปลว่าใหม่ กับ ไค ที่แปลว่าทะเล ส่วนมิฟูยุเขียนด้วยอักษรคันจิที่แปลว่าหน้าหนาวอันงดงาม” มาซายะได้ยินเสียงเล็กๆ ของผู้หญิงตอบ



ชินไค...เขาจำนามสกุลนี้ได้ สามีภรรยา नामสกุลนี้อาศัยอยู่ที่  
อะพาร์ตเมนต์ต่างๆ เขาเคยเจอตัวสามีเมื่อครั้งที่เดินตรวจตราความเรียบร้อย  
ในเมืองตอนกลางคืนช่วงปีใหม่ด้วยกันเมื่อหลายปีที่แล้ว อายุน่าจะประมาณ  
หกสิบปี รูปร่างผอม ดูเหมือนว่าเพิ่งเกษียณจากบริษัทแห่งหนึ่ง ทำทาง  
ดูดีเป็นนักธุรกิจผู้มีความสามารถ แต่ไม่รู้ทำไมถึงอาศัยอยู่ในอะพาร์ตเมนต์  
เก่าๆ อย่างนั้น

“ผู้เสียชีวิตคือพ่อแม่คุณหรือ” ตำรวจถามต่อ

“ใช่ค่ะ หลังคาตกลงมาตอนที่พวกท่านนอนอยู่...”

“ช่วยบอกแบบแปลนของบ้านแล้วก็รายละเอียดอื่นๆ ให้หน่อยได้  
ไหมครับ”

“พอคร่าวๆ ได้ค่ะ...เอ่อ...ตอนนี้ฉันไม่ได้อยู่ที่บ้านหลังนี้”

“แล้วคุณอาศัยอยู่ที่ไหน”

“อยู่ที่โตเกียวค่ะ แต่ก็ไม่ได้เข้าบ้านที่นั่นแล้ว กะว่าจะมาอยู่กับ  
พ่อแม่ที่นี่”

“อ้อ อย่างนั้นเองหรือ”

หลังจากนั้นมีการสอบถามอีกหลายอย่าง เสียงคุยของตำรวจกับ  
ผู้หญิงเริ่มเบาขึ้นเรื่อยๆ จนมาซายะไม่ได้ยิน เธอคงจะตอบได้แค่พ่อแม่  
แม่เสียชีวิตเพราะถูกตีกล่อมทับ ไม่รู้เหมือนกันว่าตัวเองรอดมาได้อย่างไร

หลังจากตำรวจปล่อยตัว ชินไค มิฟูยุงคงนั่งอยู่ข้างๆ ศพ มาซายะ  
แอบมองจากหลังโต๊ะปิงปองแล้วเดินจากมา

ตอนที่ตึกศพโทชิโรออกมา มาซายะหยิบกระเป๋าตังค์ตัวเอง  
มาด้วย ในนั้นมีเงินอยู่ประมาณสามหมื่นเยนเศษๆ เป็นเงินของแขกที่มา  
ร่วมงานศพ โชคดีที่เขาเก็บเงินใส่ในกระเป๋าทันทีหลังจากแขกยื่นให้ เขา  
ดูกระเป๋าตังค์ในกระเป๋าเสื้อระหว่างที่เดินออกมาจากโรงยิม ตั้งใจว่า  
จะไปหาซื้ออาหารมาตุนไว้

ที่ว่าไม่มีร้านไหนเปิด ร้านค้าส่วนใหญ่พังทลาย หรือไม่ก็ปิดร้านกัน  
หมด คนต่อแถวกันยาวเหยียดหน้าร้านสะดวกซื้อ แม้จะไปเข้าแถวรอก็ไม่

น่าจะซื้ออะไรได้ มาซายะเดินไปเรื่อยๆ จนหาไม่มีความรู้สึก ในที่สุดเขาก็เดินกลับมาที่โรงยิมแห่งเดิม

ที่โรงยิมเริ่มมีผู้ประสพภัยมาพักมากขึ้นเรื่อยๆ และเนื่องจากไฟฟ้าดับอยู่ ยิ่งตกเย็นก็ยิ่งมืด ที่แย่งกันกว่านั้นก็คือความหนาว แม้มาซายะจะใส่เสื้อกันหนาว แต่เมื่ออยู่หนึ่ง ร่างกายก็หนาวสั่น ฟันกระทบกันก็กึกกัก คนที่หนีมาทั้งหมดอยู่บ้านคงจะทรมานมากแน่ๆ

ความหิว ความหนาว และความมืดกระหน่ำซ้ำเติมผู้ประสพภัยทั้งร่างกายและจิตใจ ทั้งยังเกิดอาการช็อกเป็นระยะ ทุกครั้งที่มีความรู้สึกสะเทือนจะได้ยินเสียงกรีดร้องดังลั่นไปทั่วโรงยิม

เขาได้ยินเสียงจากประตูทางเข้า เมื่อหันไปมองก็เห็นคนหลายคนถือตะเกียงเดินเข้ามา หนึ่งในนั้นถือโทรโข่งพูดประกาศว่าต่อจากนี้จะมีการแจกอาหาร คนส่งเสียงดีใจที่ได้รับการช่วยเหลือ

“เนื่องจากอาหารมีจำนวนจำกัด เราจะแจกน้ำชาครอบครัวละหนึ่งขวด ขนมปังครอบครัวละสองสามชิ้นนะครับ” ชายหนุ่มที่น่าจะเป็นเจ้าหน้าที่ของเมืองแจ้ง

เจ้าหน้าที่ถือถังกระดาษเดินไปแจกของให้แก่ครอบครัว หลังจากถามจำนวนคนแล้วก็ยื่นขนมปังกับกระป๋องน้ำชาให้

“ผมไม่ขอได้น้ำชา มีน้ำเปล่าใหม่ครับ อยากรงขนมให้ลูก” ผู้ชายที่นั่งอยู่ใกล้ๆ กับมาซายะถามเจ้าหน้าที่ ข้างๆ เขามีหญิงกำลังอุ้มทารกอยู่

“ขอโทษด้วยครับ ตอนนี้มีแค่นี้เอง” เจ้าหน้าที่ตอบด้วยสีหน้าสลด  
เจ้าหน้าที่เดินมาหามาซายะ

“มีผมคนเดียว ขอแค่ขนมปังก็พอ”

“งั้นหรือครับ ขอขอบคุณมากเลย” เจ้าหน้าที่ค้อมศีรษะ แล้วยื่นขนมปังใส่ถ้วยแดงห่อหนึ่งให้เขา

ตอนที่มาซายะกำลังจะเปิดถุงขนมปัง ก็ได้ยินเสียงครอบครัวที่นั่งอยู่ข้างๆ คอยกัน

“อย่างอแงสิ ตอนนี้มีแค่นี้แหละ อดทนหน่อย” หญิงที่น่าจะเป็นแม่กำลังดุลูก เธอมีลูกสองคน อายุน่าจะราวๆ นักเรียนชั้นประถมต้นกับนักเรียนชั้นประถมปลาย เป็นเด็กผู้ชายทั้งคู่ ทั้งครอบครัวได้ขนมปังเพียงแค่สองก้อน

“ก็ผมหิวนี่นา แค่นี้ย กินไม่อิ่มหรอก ฮือ” คนน้องร้องไห้

มาซายะถอนหายใจแล้วเดินเข้าไปหา ยื่นขนมปังใส่ถั่วแดงให้กับผู้เป็นแม่ “เอานี้ให้น้องกินก็ได้ครับ”

ผู้เป็นแม่ทำหน้าตกใจโบกมือปฏิเสธ

“ไม่ต้องหรอก...คุณยังไม่ได้กินอะไรเหมือนกัน”

“ผมไม่เป็นไร” มาซายะพูดพร้อมกับมองไปที่เด็ก “ไม่ต้องร้องไห้แล้วนะ”

“คุณไม่เป็นไรจริงๆ นะ” ผู้เป็นแม่ถามย้ำ

“ไม่เป็นไรจริงๆ ครับ”

ผู้เป็นแม่กล่าวขอบคุณซ้ำๆ มาซายะไม่ฟังเดินกลับมาที่ของตัวเองตามเดิม เขาหิวมากก็จริง แต่ก็ยังดีกว่าได้ยินเสียงเด็กร้องไห้

แต่ละครครอบครัวแบ่งกันกินอาหารที่ได้มาราวกับเป็นของล้ำค่า ในบรรดาคนเหล่านั้นเขารู้สึกว่ามีคนหนึ่งนั่งกอดเข้าจ้องเขาอยู่ เขาสะดุ้งโหยง ชินไค มิฟุยุ่นั่นเอง

เมื่อมาซายะหันไปสบตา มิฟุยุ่รีบก้มหน้าซุกวงแขนที่วางไว้บนเขา เขารีบหันไปทางอื่นด้วยเช่นกัน

ภาพเหตุการณ์เมื่อหลายชั่วโมงก่อนย้อนกลับมาในหัว สัมผัสตอนทูปหัวโทชิโร เลือดไหลแดงฉาน...

เขาทำแบบนี้ทำไม แน่นอน เขาเกลียดโทชิโร แต่ไม่เคยคิดจะฆ่าตอนที่เห็นโทชิโรนอนอยู่ใต้ซากปรักหักพัง เขานึกว่าโทชิโรตายแล้ว และเมื่อเห็นของสีน้ำตาลไหลมาจากเลือดออก เขารู้สึกโล่งใจว่าไม่ต้องใช้หนี้แล้ว ในหัวเขาคิดเพียงเท่านั้น

ทว่าโทชิโรลืมตา ตอนที่ยังไม่รู้ว่โทชิโรยังไม่ตาย มาซายะสับสนและ  
เกิดอาการตื่นตระหนก ยื่นมือไปหยิบกระเบื้องแล้วพาดลงที่หัวโทชิโรโดย  
ไม่ทันได้คิด

มาซายะหันไปมองมิฟุยุแวบหนึ่ง เธอยังนั่งอยู่ในท่าเดิม

ชินไค มิฟุยุเห็นตอนที่เขามาโทชิโรหรือเปล่า

เขามัวแต่ยุ่งุ่นวายกับเรื่องแผ่นดินไหว ทำให้ไม่มีเวลาคิดถึงเรื่องนี้  
พอมีเวลาอยู่เสียบๆ คนเดียวแบบนี้ เขาคิดแต่เรื่องฆ่าโทชิโร

ผู้หญิงคนนั้นเห็นฉันทตอนที่ฆ่าโทชิโรไหมนะ...

ตอนนั้น เขาคิดว่าเธอเห็น เพราะเธอยืนอยู่ห่างจากเขาไม่ถึงสิบ  
เมตร เนื่องจากบ้านพังทลายลงมา ทำให้ระหว่างเขากับเธอไม่มีสิ่งขวาง  
กั้น เขากับเธอยังจ้องตากัน เขายังจดจำใบหน้าหวาดหวั่นและนัยน์ตาดัน  
กั้วของเธอได้

แต่ถ้าผู้หญิงคนนั้นเห็น ทำไมถึงไม่ไปแจ้งตำรวจ หรือเนื่องจากพ่อ  
แม่เพิ่งเสียชีวิต สมองเลยยังสับสนอยู่ แต่การฆ่าคนเป็นเรื่องร้ายแรงมาก  
หรือว่าแจ้งตำรวจไปแล้วแต่ตำรวจยังไม่ได้ทำอะไร อาจจะเป็นอย่างนั้น  
ก็ได้ ตำรวจกำลังยุ่งกับเรื่องอื่นอยู่จนไม่มีเวลาจัดการเรื่องนี้ แต่ตำรวจจะ  
ไม่ทำอะไรกับการฆาตกรรมเลยอย่างนั้นหรือ แถมยังรู้ตัวฆาตกรแล้วด้วย  
หากไปตรวจสอบที่เกิดเหตุพร้อมกับชินไค มิฟุยุ ก็จะมีคนที่ถูกฆ่า  
คือโยเนะคุระ โทชิโร ซึ่งถ้าเป็นเช่นนั้น ตำรวจต้องมาหาเขาแน่นอน อย่าง  
น้อยก็ต้องมาถามอะไรบ้าง

หรือว่าเธอไม่เห็น...

มีความเป็นไปได้เหมือนกัน ถ้าพิจารณาจากสถานการณ์แล้ว น่าจะ  
เป็นตอนที่เธอเพิ่งหนีออกมาจากอะพาร์ตเมนต์พังทลาย กำลังเครว้กับการ  
สูญเสีย มึนงงอยู่ว่เกิดอะไรขึ้น และน่าจะหวาดกลัวอาฟเตอร์ช็อกไม่รู้ว่  
ควรจะทำอย่างไร หมายความว่าแม่เธอจะมองมาทางเขา แต่ไม่น่าจะเห็น  
ภาพทุกอย่างได้ครบถ้วน เพราะว่าจิตใจกำลังวุ่นวายสับสน

ในตำแหน่งที่เธอยืนอยู่ เขาไม่แน่ใจว่าเธอมองเห็นได้แค่ไหน โทชิโรนอนอนอยู่ใต้ซากปรักหักพังและซากกระเบื้อง เธออาจจะมองไม่เห็นโทชิโรที่นอนอยู่ตรงนั้นเพราะกระเบื้องทับอยู่ อาจจะมองเห็นว่าเขาเงื้อมมือกระเบื้องแต่ไม่เห็นฝ่ามืออะไร

มาซายะรู้ตัวดีว่าเขาคิดเข้าข้างตัวเอง ตอนที่เขากำลังจะหันไปมองชินไค มิฟูยูกิอีกครั้ง ก็ได้ยินเสียงคนคุยกันอยู่ใกล้ๆ ว่า

“ข้าว่าไปดูบ้านก็ดีเหมือนกันนะ” ชายวัยกลางคนกระซิบกระซาบ

“มันอันตราย...” หญิงวัยกลางคนตอบ สองคนนี้น่าจะเป็นสามีภรรยา

“แต่บ้านคุณยามาตะโดนไปแล้ว”

“ถูกขโมยอะไรไป”

“เห็นว่าเงินที่อยู่ในเครื่องคิดเงินถูกขโมยไปหมดเลย แล้วของที่แพงที่สุดก็ถูกขโมยไปด้วย”

“เวลาอย่างนี้ก็มีคนเลวๆ เอาไปตอนไหนกัน”

“เอาไปตอนไหนก็ได้ทั้งนั้นแหละ บ้านเราเองตอนออกมาก็ไม่ได้ล็อกกุญแจ”

“ก็พอเป็นคนบอกเองว่าล็อกกุญแจไปก็ไม่มีความหมาย...”

“มันไม่มีความหมายจริงๆ นึกา กำแพงพังไปแล้ว แผ่นดินไหวขนาดนี้บ้านยังตั้งอยู่ได้นับว่าดีเท่าไรแล้ว” ฝ่ายชายพูดอย่างกระแทกกระทั้น “แต่สุดท้ายก็คงต้องสร้างใหม่ทั้งหมด” ประโยคสุดท้ายเขาเพิ่มพ้ำกับตัวเองมากกว่าพูดกับภรรยา

“ฉันเอาสมุดธนาคารกับตราประทับมาแล้ว” ฝ่ายภรรยาพูด

“ของอื่นๆ ที่สำคัญก็น่าจะไปเอามาด้วย อย่างพวกใบหุ้ม”

“ขโมยของพวกนั้นจะเอาไปทำอะไรได้”

“วางใจไม่ได้หรอก” ผู้ชายเดาะลิ้นแล้วถอนหายใจ “เราควรจะไปดูพวกเฟอร์นิเจอร์ด้วยดีไหมนะ”

“อย่าไปเลย ฉันว่ายังมีอาฟเตอร์ช็อกอยู่ ถ้าเกิดแผ่นดินไหวแรงๆ แล้วบ้านเกิดพังขึ้นมาตอนที่พ่อเข้าไปจะทำยังไง”

“บ้านจะพังอะไร”

“อาจจะพังลงมาก็ได้ ดูบ้านคุณซาซากิสิ”

มาซายะฟังดูก็รู้ว่าสองคนนั้นกำลังพูดเรื่องอะไร มีการขโมยของเกิดขึ้นในช่วงที่คนกำลังประสพภัย เข้าไปค้นหาของมีค่าในบ้านที่พังลงมาหรือว่าบ้านที่กำลังจะพัง ตำรวจเองคงไม่มีเวลาไปดู เป็นโอกาสทองของมิจิซาซึฟเสียจริงๆ

มาซายะนึกดูว่าที่บ้านเขามีของมีค่าอะไรหรือไม่ สมุดธนาคารไม่ต้องเป็นห่วง เงินในบัญชีไม่ได้มีมากมายอะไรนัก สิ่งทีพ่อจะมีค่าก็คือแฟ้มเก็บกรรมกรรมประกันชีวิตและเอกสารสำคัญอื่นๆ แต่ก็ไม่ใช่เป็นของที่ต้องไปเอาตอนนี้

มาซายะปวดปัสสาวะจึงลุกขึ้นยืน สองสามีภรรยายังคงคุยกันเรื่องขโมยอยู่ เนื่องจากไม่มีแสงไฟเวลาเดินจึงต้องคอยระวังไม่ให้ไปสะดุดชนคนอื่น โถงทางเดินก็มีตสนิท เขาเดินเลาะกำแพงไปเรื่อยๆ เห็นคนยืนจับกลุ่มกันอยู่หน้าห้องน้ำ

“เกิดอะไรขึ้นหรือครับ” มาซายะถามชายที่สวมหมวกเบสบอล

“อ้อ...ดูเหมือนห้องน้ำจะใช้ไม่ได้ น้ำไม่ไหล เขาห้ามไม่ให้ถ่ายหนักตั้งแต่แรกแล้ว ส่วนที่ถ่ายเบา ก็เริ่มต้น แฮ้อ ล้าบากไปหมด ต่อไปนี้จะเกิดเรื่องอะไรขึ้นอีกน้อ” ชายสวมหมวกเบสบอลหัวเราะเบาๆ ด้วยความเศร้าใจ

ชายหญิงวัยกลางคนคู่หนึ่งเดินผ่านเขาไป

“ฉันจะพยายามอดทนไม่กินอะไรละกัน” หญิงที่ดูเหมือนจะเป็นภรรยาเอ่ยขึ้นมา “ถ้าต้องไปซื้อข้างนอกฉันยอมทนหิวดีกว่า”

“แต่เราก็ต้องกินไว้ก่อนจะได้มีแรง”

“มันก็ใช่ แต่ถ้าเข้าห้องน้ำไม่ได้ฉันก็ไม่ไหว...”

ฝ่ายสามีได้แต่ส่งเสียงอือออในลำคอ คงเป็นเพราะหาคำตอบที่ดีดีมีเหตุผลไม่ได้

มาซายะเดินออกไปนอกโรงยิม หน้าตึกมีคนก่อกองไฟ เหมือนจะใช้เศษไม้ของตึกที่พังลงมาเป็นเชื้อเพลิง รอบๆ กองไฟมีคนล้อมรอบ มีทั้งผู้สูงอายุและเด็ก ใบหน้าของผู้คนที่สะท้อนแสงไฟดูระทมทุกข์ต่างกับแสงไฟเจิดจ้าอย่างสิ้นเชิง มีเพียงไม่กี่คนเท่านั้นที่คุยกัน

ด้านข้างของตึกเป็นพุ่มไม้ มาซายะเดินไปที่นั่น เมื่อได้ที่มืดเหมาะเจาะลับตาคนก็จัดการถ่ายเบา ห่างออกไปเพียงเล็กน้อยมีผู้ชายคนหนึ่งหันหน้าเข้าหาพุ่มไม้เช่นเดียวกัน ผู้ชายสามารถทำแบบนี้ได้สะดวก แต่ผู้หญิงคงลำบากกว่า

ขณะที่เดินกลับไปโรงยิม หญิงคนหนึ่งเดินออกมา เมื่อเห็นว่าเป็นชินไค มิฟุยุ มาซายะก็หยุดเดินรีบหลบเข้าไปด้านหลังของคนที่นั่งล้อมรอบกองไฟ

มิฟุยุเหลือบมองเปลวไฟเพียงเล็กน้อยแล้วเดินจากไป ตอนนี้มีผ้าห่มผืนเล็กคลุมตัวทับชุดนอนผ้ายัดเหมือนเป็นผ้าคลุมไหล่

มาซายะเดินห่างจากกองไฟแล้วตามมิฟุยุไป

เขาอยากจะลองทักเธอดู หากเธอเห็นว่าเขาเป็นฆาตกร คงจะทนเห็นเขาไม่ได้ ต้องวิ่งหนีไปแน่ๆ ถ้าจั้นเขาจะจับตัวเธอและพยายามอธิบาย แต่จะเกลี้ยกล่อมอย่างไรดีละ คุณอาจจะเห็นว่าผมฆ่าโทชิโร แต่คุณเข้าใจผิด หรือเขาควรจะเล่าความเลวร้ายของโทชิโรให้ฟัง แล้วบอกว่าเขาทำไปด้วยความจำเป็น

มาซายะยังคงเดินตามมิฟุยุไปเรื่อยๆ ในหัวยังคิดหาวิธีจัดการกับเรื่องนี้ไม่ได้ เขาระวังไม่ให้เดินใกล้จนเกินไป เพราะเกรงว่ามิฟุยุจะรู้ตัว แต่เดินห่างเกินไปก็อาจจะคลาดกันได้ เพราะยังเดินห่างกองไฟ ทางก็ยิ่งมืดขึ้นเรื่อยๆ มิฟุยุมีไฟฉายติดตัวมาด้วย เบื้องหน้าเธอจึงสว่างเป็นวงกลม และนั่นเป็นแสงนำทางที่ทำให้เขารู้ว่าเธอเดินไปที่ไหน

จู่ๆ มิฟุยุเข้าไปข้างทาง ตรงมุมนั้นมีตึกเล็กๆ ตั้งอยู่ เงาตึกในความมืดดูราวกับกล่องที่ถูกหุบจนแบน มาซายะเดินไปใกล้ทางนั้นแล้ว

พื้นรองเท้าแต่ละคู่ติดกับเศษแก้วจำนวนนับไม่ถ้วน น่าจะเป็นเศษกระจก  
หน้าต่าง

เขาเห็นมิฟุยุเดินไปหลังตึก เขารู้แล้วว่าเธอต้องการจะทำอะไร  
เพราะเขาเพิ่งนึกออกว่าผู้หญิงไม่สะดวกเรื่องเข้าห้องน้ำ

อย่างนี้ก็ชวนคุยไม่ได้แล้วสิ มิฟุยุเองคงอยากเดินกลับไปโรงยิม  
โดยไม่ต้องเจอกับใคร แต่ก็อันตรายเกินไปที่เขาจะคุยกับเธอในบริเวณที่  
มีคนจำนวนมาก

เธอเห็นเขามาคนหรือเปล่า หรือว่าไม่เห็น...

แม้จะรู้อยู่แกล้งใจว่าคิดไปก็ไม่มีประโยชน์ แต่ใจของเขาก็พลอย  
คิดนู่นคิดนี่ เขาอยากรู้คำตอบเหลือเกิน

ตอนที่เขามองทางเดินแคบๆ ซึ่งมีฟุยุเดินเข้าไป ได้ยินเสียงร้องเบาๆ  
ตามมาด้วยเสียงพูดทุ้มต่ำและเสียงของกิ้งกือบนพื้น

มาซายะรีบพุ่งเข้าไปที่ทางเดินนั้น ในความมืดมีเงาคนกลุ่มหนึ่งเดิน  
ยุกยิกอยู่บนพื้น ไฟฉายที่ตกอยู่ยังคงส่องแสง

เขาเห็นแผ่นหลังผู้ชายสวมชุดสีดำ วินาทีต่อมาเขาก็เข้าใจว่าสิ่งที่  
อยู่ในวงแขนของชายคนนั้นคืออะไร มันคือขาขาวโพลน ชายคนนั้นกำลัง  
พยายามฉีกเสื้อผ้าออกจากขาคนนั้นซึ่งตะเกียกตะกายในอากาศ มาซายะ  
เข้าใจได้ในทันทีว่าเกิดอะไรขึ้น

“แกทำอะไรนะ”

เขาวิ่งไปเตะเข้าหว่างขาชายคนนั้นจากด้านหลัง อีกฝ่ายร้องโอด  
ครวญล้มตัวไปข้างหน้า วินาทีนั้นเองที่เขาเห็นว่าร่างที่อยู่ข้างใต้คือชินได  
มิฟุยุ มีบางอย่างอุดปากเธออยู่ และผู้ชายอีกคนกดแขนเธอไว้

ผู้ชายอีกคนปรีเข้ามาชกเขา หมัดของหมอนั้นพุ่งตรงมาที่แก้ม หาก  
ไม่รวมความเจ็บที่โดนกระดูกนิ้วกระแทก ก็ถือว่าไม่ได้รับบาดเจ็บร้ายแรง  
มาซายะปรับท่ายืนแล้วพุ่งศีรษะเข้าใส่ท้องของอีกฝ่ายจนล้มลง ตอนนี้เขา  
นั่งคร่อมบนตัวอีกฝ่าย รั้วหมัดซ้ายขวาใส่หน้า



วินาทีต่อมาเขาถูกบีบคอ คงจะเป็นชายที่เขาเตะหว่างขาในตอนแรก มาชายะจับมือชายที่บีบคอเขาพยายามแกะมือนั้นออก

เขาได้ยินเสียงดังโพละ แรงบีบคลายลงทันที เขาฉวยโอกาสใช้ศอกกระทุ้งไปที่สีข้างอีกฝ่ายแล้วลุกขึ้นยืน เห็นอีกฝ่ายเอามือกุมหัว

มิฟุยุยืนอยู่ข้างหลังชายคนนั้น สองมือถือก้อนคอนกรีต เธอคงใช้สิ่งนั้นทุบหัวอีกฝ่ายจากด้านหลัง

มาชายะกับมิฟุยุสบตากัน วินาทีนั้นราวกับอากาศหยุดนิ่ง โลกไร้ซึ่งสรรพเสียง และนั่นกลายเป็นโอกาสของพวกนั้น ผู้ชายที่ถูกมาชายะต่อยวิ่งทะยานหนีไป ชายอีกคนวิ่งตามทั้งๆ ที่เอามือกุมหัวไว้ มาชายะตั้งท่าจะวิ่งตามแต่ก็เปลี่ยนใจ แม้เขาจะจับไอพวกนี้ไว้ได้ ตำรวจก็คงไม่มีเวลามาจัดการกับคดีทำร้ายร่างกายผู้หญิงในตอนนี้

“ไม่เป็น...” เขาถามยังไม่ทันจบก็เหลือบไปเห็นร่างกายท่อนล่างของมิฟุยุเปลือยเปล่าขาวโพลนท่ามกลางแสงไฟฉาย ทำให้เขาต้องหลุบตา เมื่อรู้สึกว่ามีฟุยุจัดการกับเสื้อผ้าตัวเองเรียบร้อยแล้วเขาจึงเงยขึ้น

“ไม่เป็นไรใช่ไหม” เขาถามอีกครั้ง

มิฟุยุพยักหน้าเล็กน้อย แล้วก้มลงเก็บไฟฉายที่ตกอยู่บนพื้นขึ้นมา

“ก็เข้าใจหรอกนะ แต่คุณไม่ควรไปไหนมาไหนคนเดียว คนแบบนั้นมีอยู่เยอะ ยิ่งถือไฟฉายยิ่งเป็นการชี้เป้าบอกพวกนั้นว่าฉันอยู่ตรงนี้”

มิฟุยุไม่พูดอะไร คงไม่มีแรงแม้แต่จะพูดกระมัง

“กลับไปโรงยิมกันเถอะ ขอไฟฉายด้วยละกัน ผมจะเดินนำหน้าเอง เดินตามมาละ”

ทว่ามีฟุยุกลับถอยกรูดแล้ววิ่งจืด แสงจากไฟฉายแกว่งไปมาและเคลื่อนห่างไปเรื่อยๆ

มาชายะจะก้าวเดินแต่ก็ต้องหยุด รู้สึกว่าเดินเหยียบของนุ่มบางอย่าง เมื่อหยิบขึ้นมาก็เห็นว่าเป็นผ้าหนุ่มที่มีฟุยุใช้คลุมตัว

เมื่อกลับมาที่โรงยิมก็เห็นว่กองไฟมีจำนวนเพิ่มขึ้น คนที่ทนความหนาวไม่ได้คงทำตามกัน ชินไค มิฟุยุนั่งอยู่คนเดียวบนม้านั่งห่างออกมา

จากกลุ่มคนที่นั่งรอบกองไฟเล็กน้อย นั่งกอดเข้าสองข้าง พูบหน้ากับแขน เหมือนตอนที่อยู่ในโรงยิม

มาซายะเดินเข้าไปหาแล้วส่งผ้าห่มให้จากด้านหลัง มิฟูยุสะดุ้งตกใจ มองเขาด้วยสีหน้าตื่นตะลึง

“ผ้าห่มจำเป็นมากในเวลานี้ ลืมได้ยังไง”

มาซายะพยายามพูดด้วยน้ำเสียงเป็นกันเอง แต่สีหน้ามิฟูยุไม่ผ่อนคลายเลย สองมือจับปลายผ้าห่มไว้แน่นรวบรวมประกบกันที่ด้านหน้าเพื่อปกป้องตัวเอง

“ขยับเข้าไปใกล้กองไฟมากกว่านี้ น่าจะดีกว่า ตรงนี้หนาวมาก”

มิฟูยุมองไปที่กองไฟแวบหนึ่ง แล้วก้มหน้าลง

เมื่อเขามองไปที่กองไฟก็เข้าใจ คนที่นั่งรอบกองไฟเป็นผู้ชายเกือบทั้งหมด ไม่มีเด็กหรือหญิงสาวอยู่เลย

“ไม่ต้องกังวลหรอก คนพวกนี้ต่างกับไอ้พวกนั้น แค่เรื่องตัวเองก็กลัว จะแย่อยู่แล้ว”

แต่มิฟูยุยังนั่งก้มหน้า ไม่พูดแม้แต่คำเดียว เขานั่งลงข้างๆ รู้สึกได้เลยว่าเธอเกร็งไปทั้งตัว

“ฉันผมไปเป็นเพื่อนเขาไหม...”

มาซายะพูดยังไม่ทันจบดี มิฟูยุก็ลุกพรุดขึ้น เดินมาสองก้าว หันมาทางเขาแล้วพูดว่า

“ขอบคุณเรื่องผ้าห่มค่ะ”

หลังจากผงกหัวให้ มิฟูยุก็เดินจากไป แต่เดินกลับไปโรงยิมไม่ใช่ทางที่เป็นกองไฟ

## 5

เวลาผ่านไปจนฟ้าสว่างของวันรุ่งขึ้น มาซายะขดตัวอยู่มุมหนึ่งของ

โรงยิม แทบไม่ได้นอนทั้งคืน เขาเอากระดาษหนังสือพิมพ์ที่ไปหยิบมาจาก  
หลายๆ ที่มาคลุมตัว พื้นไม้ซึ่งใช้เป็นพื้นนอนเย็นเยียบราวกับพื้นน้ำแข็ง  
มันดูดเอาความร้อนจากร่างกายเขาไปโดยไม่อาจขัดขืน

มาซายะตื่นแล้วแต่ไม่มีกะจิตกะใจจะลุกขึ้น ท้องเขาโหยหาอาหาร  
จนใกล้จะหมดความอดทน คนอื่นก็คงจะเหมือนกัน มีเพียงบางคนที่ลุก  
ขึ้นมาขึ้น

สิ่งที่ทำให้ทุกคนเคลื่อนไหวอย่างพร้อมเพรียงกันคือออพเตอร์ซ็อก  
พื้นลื่นไหวพร้อมทั้งเสียงกรี๊ดร้อง ทุกคนตื่นขึ้นมา เขาได้ยินเสียงปลอบ  
เด็กเล็กดังแว่วมา

ทั้งๆ ที่ไม่ได้ดื่มกินมาหนึ่งวันเต็มๆ แต่เขาก็ยังปวดปัสสาวะ มาซายะ  
เดินออกไปจากโรงยิม ด้านนอกยังมีคนฝังไฟอยู่

หลังจากถ่ายเบาไปใกล้ๆ กับที่เดิมเมื่อวาน มาซายะตัดสินใจกลับบ้าน  
เขาอยากไปเปลี่ยนเสื้อผ้าและหาอาหารกิน

เมื่อเดินออกมาที่ถนน เขามองไปรอบๆ แล้วต้องถอนหายใจเฮือก  
ใหญ่ เพราะสภาพตึกกรมบ้านช่องที่พังทลายลงมาทั้งเมืองไม่ใช่ความฝัน  
บ้านกลายเป็นกองกระเบื้อง เส้าไฟฟ้าเอียงเทร่ สายไฟห้อยต่อแต่  
ตึกเอนหักครึ่ง เศษกระຈกกระจายทั่วพื้นถนน ตึกหลายแห่งไฟไหม้เกรียม

เฮลิคอปเตอร์บินอยู่เหนือศีรษะ คงจะเป็นของสถานีโทรทัศน์ ทาง  
สถานีคงจะถ่ายทอดภาพนี้ไปทั่วประเทศพร้อมกับเสียงตื่นเต้นของผู้  
ประกาศข่าว และคนที่ดูข่าวนี้นคงจะตกใจ เป็นห่วง และเห็นใจ สุดท้าย  
แล้วคงรู้สึกโล่งอกที่ไม่เกิดเรื่องร้ายกับตัวเอง

ระยะทางจากที่นี้กับบ้านค่อนข้างไกล มาซายะสวมรองเท้าแตะ  
ทำให้เดินลำบาก แต่เขาก็ตั้งใจเดินโดยไม่พยายามคิดเรื่องอื่น ไม่ว่าจะมอง  
ไปทางไหนก็เห็นแต่ตึกปรักหักพังไม่เหลือเค้าเดิม เขาเห็นคนที่อยู่ตามซาก  
ตึกเหล่านั้น บางคนร้องไห้โฮ ตะโกนเรียกชื่อใครบางคน คงจะเป็นสมาชิก  
ในครอบครัวซึ่งโดนฝังทั้งเป็น

เขาเดินมาถึงย่านตลาดเล็กๆ ทว่าสภาพที่เห็นไม่เหลือเค้าของการเป็นย่านตลาดแม้แต่น้อย เกือบทุกร้านพังถล่ม บ้ายร้านหลุดร่วง ดูแล้วไม่รู้เลยว่าเป็นร้านขายอะไร

มีอยู่ร้านหนึ่งที่เปิดประตูม้วน เป็นร้านขายยา ด้านในมีดสต้าว

เมื่อเดินไปใกล้ๆ ก็เห็นว่าประตูกระจกหลุดออก มาขายะลองส่งเสียงทักทาย “มีใครอยู่ไหมครับ”

ไม่มีเสียงตอบกลับมา เขาเดินเข้าไปอย่างระมัดระวัง กลืนยาไซยา มาเตะจุมูก คงเป็นเพราะขูดยาแตก

มาขายะมองไปรอบๆ ร้าน แทบจะไม่มีสินค้าเหลืออยู่ ที่เหลืออยู่ก็มีเพียงยากิน คงเป็นเพราะมีคนบาดเจ็บเป็นจำนวนมาก ยาสำหรับภายนอกคงขายหมดตั้งแต่เมื่อวานนี้ ของใช้จำเป็นในชีวิตประจำวันพวกกระดาษทิชชู กระดาษชำระในห้องน้ำ และแปรงสีฟันก็คงขายหมดอย่างรวดเร็ว ตู้เย็นขนาดเล็กที่น่าจะเอาไว้แช่เครื่องดื่มชูกำลังก็ว่างเปล่า

เขาตะโกนเรียกอีกครั้ง แต่ดูเหมือนไม่มีคนอยู่ที่นี้ เจ้าของร้านอาจจะไปอยู่สถานหลบภัย

กระดาษทิชชูพกพาเหมือนของแจกฟรีตกอยู่ที่มุมห้องสองห่อ มาขายะหยิบใส่กระเป๋าเสื้อกันหนาวแล้วเดินออกจากร้านไป

พอเขาเดินออกมาได้สักครู่ก็มีคนมาคว้ามือขวา หันไปก็เห็นชายร่างอ้วนอายุประมาณสี่สิบกำลังจ้องเขาอย่างโกรธขี้งี้ ถือไม้พัตเตอร์ที่เขาไว้ตีกอล์ฟ ด้านหลังมีชายอีกคนอายุรุ่นราวคราวเดียวกันยืนถือไม้เบสบอลเหล็ก

“แกไปทำอะไรในร้านนั้น” ชายถือไม้พัตเตอร์ถาม สายตาหลังแว่นคมกริบ

“ไม่ได้ทำอะไร แค่เข้าไปดูว่ามีของอะไรขายไหม”

“แกหยิบของใส่กระเป๋า ข้าเห็น” ชายถือไม้เบสบอลพูด

มาขายะทำท่าแข็งหยิบของกระดาษทิชชูออกมายื่นให้ดู ชายสองคนมองหน้ากัน

“ถ้าไม่เชื่อจะคันตัวก็ได้” มาซาเยยกสองมือขึ้น  
ชายที่ถือไม้พัดเตอร์ทำหน้าที่ขีมิแล้วพยักหน้า

“ข้าน่าจะเข้าใจผิด ขอโทษด้วย อย่าถือสาเลย มีเรื่องไม่หยุดหย่อน  
ตั้งแต่เมื่อคืน”

“ทั้งๆ ที่เกิดเรื่องเลวร้ายแบบนี้ แต่ก็ยังมีขโมย” มาซาเยพูด

“เออ ไอ้พวกนั้นมันเลวจริงๆ ไปแจ้งตำรวจก็ไม่จัดการอะไร ต้อง  
คอยดูแลด้วยตัวเอง ข้าขอโทษน้องจริงๆ”

มาซาเยส่ายหัว เรื่องแบบนี้โทษใครไม่ได้

“นอกจากจะมีพวกขโมยแล้ว” มาซาเยพูดต่อ “ยังมีพวกข่มขืน  
ผู้หญิงด้วย”

ชายสองคนไม่ได้ทำหน้าที่แปลกใจ ชายที่ถือไม้กอล์ฟพยักหน้าอย่าง  
ลำบากใจ

“คนใกล้ตัวถูกพวกนั้นทำร้ายเอารึ”

“โศกดีที่ช่วยทัน”

“ดีแล้ว ได้ข่าวว่าเมื่อคืนมีคนถูกข่มขืนสองคน ตอนที่ทั้งคู่ไปปลด  
ทุกข์ ผู้หญิงแย่งหนีเพราะยีนฉี่ไม่ได้ ต้องไปหาที่ลับตาคน”

“ไปแจ้งตำรวจก็ไม่สนใจอะไรเลย ไอ้พวกนั้นมันรู้ว่าตำรวจไม่ทำ  
อะไรก็ยิ่งได้ใจ” ชายที่ถือไม้เบสบอลเหล็กเบะปาก

มาซาเยเดินผ่านย่านตลาด เดินต่อไปอีกสักครู่ก็เริ่มเห็นคนกำลัง  
ขนของออกมาจากบ้านที่เสียหาย ต่อให้มีคนแอบมาขนของ ก็คงไม่มีใคร  
สนใจถ้าของที่ขนไปไม่ได้มีค่ามากจนเกินไป คนที่หวังจะขโมยของคนอื่น  
คงเดินเตร็ดเตร่อยู่แถวนี้

ทว่าเขามีสิทธิ์อะไรไปตำหนิคนที่ก่ออาชญากรรมโดยใช้ประโยชน์  
จากเหตุการณ์แผ่นดินไหว ตัวเขาเองก็เป็นฆาตกร

ในที่สุดเขาก็เดินมาเกือบถึงบ้าน บริเวณรอบๆ มีควันดำโขมง คง  
มีบ้านที่เพิ่งไฟไหม้ เขาไม่เห็นวีแวนของหน่วยดับเพลิง แสดงว่าไฟอาจจะ  
ดับไปเองตามธรรมชาติ

โรงงานยังคงมีสภาพเหมือนเมื่อวานที่เขาเห็นครั้งสุดท้าย ตัวกำแพงเสียหาย มีเพียงเสาเหล็กที่ยังคงทรงตัวอยู่ได้ เครื่องจักรถูกฝังอยู่ใต้เศษซากหลังคาและเพดานถล่ม

ตัวบ้านก็ไม่หลงเหลือสภาพเดิม บริเวณที่ตั้งโรงศพพ้อมีเศษกระเบื้องกระจายไปทั่ว เศษไม้แตกหัก เศษผนังพังทลายลงมาสุ่มกันเป็นกองเล็กๆ

มาซายะเขี่ยเศษกระเบื้องตรงบริเวณทางเข้าบ้านออก สิ่งแรกที่เขาเจอก็คือรองเท้าผ้าใบซึ่งเต็มไปด้วยฝุ่น แต่ก็ไม่ขาด เขาเปลี่ยนจากรองเท้าแตะไปสวมรองเท้าผ้าใบ แล้วเริ่มทำสิ่งต่อไป นั่นคือการหาอาหาร

เขาพยายามแหวกเศษกระเบื้องบริเวณห้องครัวออก แต่ก็ต้องชะงักมือ เพราะเห็นตู้เย็นนอนแอ้งแม้ง เมื่อวานไม่ได้อยู่ในสภาพนี้

เขาสะดุ้งตกใจเปิดประตูตู้เย็นดู แล้วก็เดินไปตามที่คิดไว้ ในตู้เย็นไม่มีอาหารหลงเหลืออยู่เลย มีเพียงเครื่องปรุงกับก้อนดับกลิ่น อาหารแช่แข็ง ไข่กรอก ซีส เบียร์กระป๋อง และชาอุ่นที่ดื่มค้างไว้หายเกลี้ยง แม้แต่บ๊วยเค็มกับอาหารดองก็ไม่เหลือ

ไม่ต้องคิดก็รู้ว่าที่เป็นแบบนี้ เพราะว่าคนหิวโหยคงมาขโมยไป เขาประมาทเองที่คิดว่าในบ้านไม่มีสิ่งของมีค่าไม่จำเป็นจะมีคนมาขโมย ลืมนึกไปว่าในบ้านมีของอื่นที่สำคัญกว่าเงินในสถานการณ์เช่นนี้

ร่างกายหนักอึ้ง ไม่มีแรงแม้แต่จะยืนทรงตัว เขาทรุดลงนั่งของ เบื้องหน้ามีซองเปล่าของไข่กรอกตกอยู่ เป็นของที่เขาไปซื้อแล้วเอาใส่ตู้เย็นไว้เมื่อไม่กี่วันก่อน

ตอนที่มาซายะยกมือขึ้นกุมหัวด้วยความสิ้นหวัง รู้สึกว่ามีคนยืนมองอยู่ เมื่อเงยขึ้นก็เห็นชินไค มิฟุยุ เขาตกใจจนแทบจะผงะถอยหลัง

มิฟุยุยื่นสองมือมา สีหน้าเรียบเฉย พูดว่า “กินนี้ได้นะ” ของที่เธอยื่นให้คือข้าวปั้นในห่อพลาสติกใส

## 6

โยเนะคุระ ซาคิโกะเดินทางไปถึงเมืองที่ประสบภัยหลังเกิดเหตุแผ่นดินไหวแล้วสามวัน เธอเดินทางจากนาระไปอุเมตะผ่านนัมบะ ซึ่งเป็นไปอย่างราบรื่น แต่หลังจากนั้นจำนวนรถไฟที่วิ่งน้อยลงมาก และไปจอดไกลสุดแค่สถานีระหว่างทางคือสถานีโคชิเอ็น จึงต้องเดินไปเพียงอย่างเดียว

คนที่เดินทางไปจุดเกิดเหตุแผ่นดินไหวต่างขนกระเป๋าใบใหญ่หลายใบ คนที่สะพายเป้ก็มีไม่น้อย คงขนของไปฝากครอบครัวหรือคนรู้จัก ซาคิโกะยัดเสื้อผ้าตัวเองใส่กระเป๋ามาเพื่อต้องเปลี่ยน กับอาหารง่ายๆ เอาไว้กินกลางทาง ไม่ได้คิดว่าต้องเอาของมาเผื่อคนอื่นเลย เพราะอยากรีบหนีไปให้พ้นจากเรื่องชวนปวดหัว

ตอนที่เกิดเหตุแผ่นดินไหว เธอนอนหลับอยู่ที่บ้านในจังหวัดนาระ เธอรู้สึกถึงแรงสั่นสะเทือน แต่ไม่คิดว่าจะรุนแรงบานปลาย กว่าที่จะรู้ว่าเป็นเรื่องร้ายแรงมากก็ตอนที่ชินิจิมีเธอเปิดทีวี เมื่อเห็นภาพถนนทางด่วนที่พังทลายดูคล้ายภูเขาหล่มขนาดใหญ่นอนแน่นิ่ง เธอแทบไม่เชื่อสายตาตัวเอง

ซาคิโกะมีเพื่อนอยู่ในเขตฮันชินหลายคน แต่คนแรกที่แวบเข้ามาในหัวก็คือโทชิโรพ่อของเธอซึ่งอาศัยอยู่ในเมืองอามาซากิเพียงลำพัง

โทรศัพท์ไม่สามารถติดต่อได้เลย เธอพยายามติดต่อไปหาญาติที่โอซาก้าก็ไม่สามารถติดต่อได้เช่นกัน กว่าที่จะโทรติดต่อญาติคนหนึ่งได้ก็เป็นช่วงบ่าย ซึ่ง ณ ตอนนั้นเธอรู้แล้วว่าเหตุการณ์ร้ายแรงอย่างที่ไม่เคยมีมาก่อน

บ้านของญาติคนนั้นไม่ได้รับผลกระทบมากนัก แต่ทางนั้นก็ไม่รู้ว่าโทชิโรเป็นตายร้ายดีอย่างไร

ขณะที่ซาคิโกะกำลังทำอะไรไม่ถูก อาหญิงก็พูดขึ้นว่า

“เอ เมื่อวานนี้มีพิธีเผาศพมิชึฮาระไม่ใช่รี”

“อ้อ”

เมื่ออาหญิงพูดอย่างนั้นเธอจึงนึกออก พ่อเป็นคนบอกเธอเองว่า ลุงมิชึฮาระเสียชีวิต แต่เธอไม่ค่อยรู้จัก จึงไม่ได้ส่งโทรเลขไปแสดงความเสียใจและไม่สนใจเสียด้วยซ้ำ พ่อบอกเธอทางโทรศัพท์ว่าจะไปร่วมงานศพ

เธอพยายามโทรศัพท์ติดต่อบ้านมิชึฮาระ แต่โทร.ไม่ติด กว่าจะรู้ว่าพ่อเสียชีวิตแล้วก็ตอนเย็นวันรุ่งขึ้น ชื่อพ่ออยู่ในรายชื่อผู้เสียชีวิตในทีวี

เธอลองโทรศัพท์ไปยังหน่วยงานที่เกี่ยวข้องเพื่อสอบถามที่เก็บศพพ่อ แต่โทรศัพท์ไปที่ไหนก็สายไม่ว่าง หาข้อมูลอะไรไม่ได้เลย เธอเพิ่งได้ข้อมูลสถานที่เก็บศพพ่อเมื่อคืนวานนี้เอง ญาติเธอที่โอบาก้าเป็นคนโทร.มาบอก ญาติคนนี้แจ้งว่าคนที่โทร.มาคือ มิชึฮาระ มาซายะ พ่อเธอเจอแผ่นดินไหวตอนอยู่ที่บ้านมิชึฮาระ

เธอไม่รู้ว่าจะติดต่อกับมาซายะอย่างไร ส่วนมาซายะได้เบอร์โทรศัพท์เธอมาจากญาติ แต่เนื่องจากเขาพักอยู่ที่สถานหลบภัยทำให้โทรศัพท์ติดต่อได้ยาก

เมื่อมาถึงสถานีรถไฟโคชิเอ็น ซาคิโกะเดินเลียบทางรถไฟไป คนจำนวนไม่น้อยเดินไปทางเดียวกับเธอ เห็นแผ่นหลังอันโศกเศร้าของคนเหล่านั้นแล้ว เหมือนกับอยู่ในสงคราม สภาพอาคารบ้านเรือนราวกับเพิ่งโดนทิ้งระเบิด

ความตายของโทชิโรเป็นเรื่องไม่คาดฝันก็จริง แต่เธอไม่ได้เศร้าโศกอะไร พุดจริงๆ ก็คือ เธอคิดด้วยซ้ำว่าตายไปเสียได้ก็ดี หลังรู้ข่าวแผ่นดินไหวสิ่งแรกที่เธอนึกถึงคือความปลอดภัยของโทชิโร แอบหวังให้พ่อตายๆ ไปซะ

ซาคิโกะเกลียดพ่อ พ่อชอบดื่มเหล้าเมามาไม่สนใจทำงานทำการ มีหน้าซำยังทะเลาะกับภรรยาซึ่งก็คือแม่ของเธอเป็นประจำ แม่ของซาคิโกะเป็นผู้หญิงจิตใจเข้มแข็ง พ่อทำงานเป็นพนักงานชั่วคราวหาเงินเองได้หน่อย



ก็ขึ้นเสียงใส่โทชิโร มืออยู่ครึ่งหนึ่งโทชิโรลงไม้ลงมือ เป็นเหตุให้ทั้งสองคนแยก  
ทางกัน ซึ่งต่างฝ่ายต่างก็ไม่ได้อยากใช้ชีวิตด้วยกันอยู่แล้ว

ซาคิโกะไม่ได้ไปอยู่กับทั้งพ่อหรือแม่ ช่วงนั้นเธอได้รู้จักกับสามีและ  
ไปนอนค้างด้วยกันบ้าง เธอเลยไม่ลำบากเรื่องหาที่อยู่ ตั้งแต่นั้นมา เธอแทบ  
จะไม่ไปหาพ่อกับแม่ แม่หวังจะฟังเธออยู่เหมือนกัน แต่เธอทำเป็นไม่รู้ไม่ชี้  
เพราะการไปมาหาสู่พ่อกับแม่คงไม่เกิดประโยชน์ต่ออนาคตของเธออย่าง  
แน่นอน ถึงกระนั้นก็ตาม แม่ก็มาหาเธอที่บ้านเป็นครั้งคราว ซึ่งทุกครั้งก็  
มาขอเงิน และแต่ละครั้งก็จะนินทาพ่อให้ฟังเสียยี่สิบยาว

โทชิโรไม่เคยมาขอเงินเธอก็จริง แต่ก็แสดงออกอย่างโจ่งแจ้งว่า  
อยากให้เธอดูแลตอนแก่ชรา ซินจิเป็นเจ้าของบาร์ที่นาระ ซาคิโกะเองก็  
ช่วยงานสามี พ่อคงคิดว่าเธอไม่มีปัญหาเรื่องความเป็นอยู่

ซาคิโกะใช้เวลาเดินประมาณหนึ่งชั่วโมงกว่าก็มาถึงโรงยิมซึ่งใช้เป็น  
สถานที่เก็บศพโทชิโร คนจำนวนมากก่อไฟนั่งกันอยู่ด้านนอก บ้างก็นั่งกิน  
อาหารที่เตรียมไว้ยามฉุกเฉิน ได้ยินเสียงร้องไห้ระงมไปทั่ว

เธอเห็นคนมุงกันอยู่ที่จุดหนึ่งจึงเดินเข้าไปใกล้ มีโต๊ะตัวเล็กวาง  
กระดาษวาดเขียนเอาไว้ บนโต๊ะมีรูปแปะอยู่จำนวนหนึ่ง เป็นรูปหลังจาก  
เกิดเหตุแผ่นดินไหว แต่รูปก็ไม่ชัดเอาเสียเลย ทว่าเมื่ออ่านข้อความที่เขียน  
อยู่มุมรูปก็เข้าใจ

*‘นี่เป็นรูปส่วนหนึ่งของวิดีโอหลังจากเกิดแผ่นดินไหว ท่านที่สนใจ  
สามารถติดต่อได้ที่ด้านล่างนี้’*

สถานที่ติดต่ออยู่ที่โอซาก้า แสดงว่าคนที่ถ่ายวิดีโอคงออกจาก  
เมืองนี้ไปแล้ว

ซาคิโกะเห็นชายหนุ่มติดป้ายผ้าไว้ที่ต้นแขนจึงเดินเข้าไปถามถึง  
สถานที่เก็บศพ ชายคนนั้นเดินนำเธอไปที่มุมหนึ่งของโรงยิม ตรงนั้นมีศพ  
ประมาณหลายสิบศพนอนเรียงกัน มีเพียงบางศพที่อยู่ในโลง ศพส่วนใหญ่  
ถูกห่อไว้ด้วยผ้าห่ม

ด้านข้างศพเขียนชื่อเอาไว้ ซาคิโกะเดินหาไปเรื่อยๆ ทำเธอเย็น  
ยะเยือก แถมมีกลิ่นชวนสะอิดสะเอียนโชยมา บางศพอาจจะเริ่มเน่าแล้วก็  
เป็นได้

“ซาคิจัง”

มีเสียงเรียกชื่อเธอ เมื่อเงยขึ้นก็เห็นชายคนหนึ่งใส่เสื้อคลุมกันหนาว  
สีเขียวสกปรกยืนอยู่ ผมหันกันยุงเป็นมันเอี่ยม หนวดเคราครึม สีหน้าดู  
ซีดเซียว แก้มตอบ กว่าจะรู้ว่าเขาเป็นคนที่ตัวเองรู้จักก็ใช้เวลาหลายวินาที

“อ้าว มาซาคิจัง เกิดเรื่องแบบนี้แย่เลยนะ”

“มาถึงที่นี่ได้ยังไงเนี่ย”

“เดินมาจากโคชิเอ็นนะสี ปวดขามาก เรื่องฉันทงเถอะ...”

“เออ น้าอยู่ทางนี้” มาซายะยกนิ้วโป้งชี้ไปด้านหลังแล้วเดินนำไป  
ศพโทชิโรถูกห่อไว้ด้วยผ้าห่ม เมื่อเปิดออกมีควันสีขาวลอยขึ้นมา  
คงเป็นน้ำแข็งแข็งที่เจ้าหน้าที่นำมาให้

ใบหน้าโทชิโรเป็นสีเทา ดวงตาปิดสนิท ควรเรียกว่าไร้ความรู้สึก  
มากกว่าตายอย่างสงบ เห็นแล้วทำให้ซาคิโกะนึกถึงหุ่นโชว์เสื้อผ้า ซาคิโกะ  
ไม่ได้รู้สึกอะไรเมื่อเห็นใบหน้าพ่อ แต่เมื่อเห็นเสื้อผ้าคันทาที่พ่อใส่อยู่  
ทำให้รู้สึกหวั่นไหวเล็กน้อย เธอเคยเห็นพ่อใส่เสื้อนอกเก่าๆ ตัวนี้ออกไป  
จากบ้านหลายต่อหลายครั้ง

ท่อน้ำตาของซาคิโกะร้อนผ่าว เธอหยิบผ้าเช็ดหน้าออกมาซับที่ตา  
แม้แต่เธอเองก็ยังแปลกใจว่าตัวเองร้องไห้ แต่การร้องไห้ก็ทำให้เธอรู้สึกดีขึ้น

“ตอนที่เกิดแผ่นดินไหว น้าแกนอนอยู่ที่ชั้นสองบ้านเรา เธอก็รู้ว่า  
บ้านเราเก่ามาก ทั้งหลังคาและฝาผนังพังทลายลงมาหมด แผลที่หัวน่าจะ  
ร้ายแรงจนถึงแก่ชีวิต แทบจะเสียชีวิตในทันที”

เมื่อฟังที่มาซายะเล่า ซาคิโกะเพียงแต่พยักหน้า ไม่พูดอะไร ที่  
หน้าผากโทชิโรมีผ้าวางอยู่ เดิมทีหน้าผากเกรอะกรังไปด้วยเลือด ซาคิโกะ  
จินตนาการ

“คงต้องจัดงานศพ” ซาคิโกะพึมพำหลังจากพนมมือไหว้ศพ ในใจ  
รู้สึกหงุดหงิด

“ถ้าชฎุกตัด ร้านจัดงานศพเลยหยุดกันหมด คงจัดงานที่นี่ไม่ได้”

“แล้ว...จะทำยังไงดี”

“คงต้องไปจัดที่บ้านซาคิจังแล้วละ มีคนเริ่มขนศพออกไปนอกเมือง  
มากขึ้นเรื่อยๆ ตั้งแต่เมื่อวาน ปกติเขาห้ามย้ายศพกัน แต่พอเกิดเหตุแบบนี้  
เห็นว่าถ้าไปทำเรื่องขอทางอำเภอเขาก็อนุญาต”

“ย้ายศพ ด้วยรถนะหรือ”

“ก็คงจ้างแหละ ซาคิจังมีรถไม่ใช่หรอ?”

“มันก็มีหรือ...”

“ดีเลย เราก็อยากให้ยืมรถหรือ แต่ตอนนี้มันแบนอยู่ได้เสไฟฟ้า  
เฮ้อ ไม่รู้จะโชคร้ายไปถึงไหน ปวดกบาลจริงๆ”

ซาคิโกะอยากจะบ่นออกมาดังๆ ว่า คนที่ควรจะปวดหัวคือฉันต่าง  
หาก ชินจิกิก็เกลียดโทชิโร วันนี้จึงไม่ได้มาด้วยกัน “จัดงานศพที่นั่นให้มัน  
เสร็จๆ ไป แล้วไม่ต้องเก็บกระดูกกลับมาละ เอาไปฝากที่วัดไหนก็ได้”  
ชินจิพูดย้ำตอนที่เธอออกจากบ้าน

ถ้าชินบอกลามีว่าจะจัดงานศพที่บ้าน...

ชินจิกงโกรธเป็นฟืนเป็นไฟ แล้วยังเรื่องย้ายศพอีกละ ถ้าขอใช้รถที่  
ชินจิสูดหวัง เขาต้องไม่ยอมแน่ๆ

“เรื่องขออำเภอ ทำเรื่องแป็บเดียวก็เสร็จ มีเจ้าหน้าที่มาทำให้ถึง  
ที่นี่เลย”

ซาคิโกะพยักหน้าอย่างลังเล มาซายะแนะนำด้วยความหวังดีก็จริง  
แต่เธอกลับไม่ยอมให้เขามาแนะนำเรื่องไม่เป็นเรื่อง เธอไม่พอใจเสียด้วย  
ซ้ำที่มาซายะไปขุดคุ้ยศพพ้อออกมาจากซากปรักหักพังแล้วขนมาจนถึงที่นี่ ถ้า  
ปล่อยทิ้งไว้ก็จะเป็นศพไร้ญาติ ไม่ต้องลำบากยุ่งยากให้เสียเวลา

คงต้องไปอ้อนวอนขอร้องชินจิ ซึ่งก็ต้องเอาเหยื่อไปปล่อย

“มาซาจัง” ซาคิโกะเงยขึ้น “ของของพ่อล่ะ”

“ของหรือ” มาซายะส่ายหน้า “วันนั้นเอามาแต่ของไหว้ศพ ไม่มีของอย่างอื่นเลย มาตัวเปล่าๆ”

“แล้วพวกกระเป๋าดังค์หรือว่าใบซิปซีละ น่าจะมีกุญแจบ้านด้วย”

“ถ้าเป็นกระเป๋าดังค์ เราเก็บไว้ให้เอง” มาซายะหยิบกระเป๋าสตางค์หนึ่งสีน้ำตาลออกมาจากเสื้อคลุมกันหนาว “ของอย่างอื่นน่าจะยังอยู่ในกระเป๋าสีเอ เขาค้นกระเป๋าดังค์ออกมาเพราะกลัวว่าจะมีคนขโมย”

“จริงด้วยสิ ขอบใจนะ” ซาคิโกะรับกระเป๋าสตางค์มาแล้วเปิดออกดู มีธนบัตรหนึ่งพันเยนเพียงไม่กี่ใบ ในใจมีคำถาม แต่ก็พูดออกมาไม่ได้

“ถ้าอยากได้ของดูต่างหน้า น่าจะไปที่บ้านน้ำแกนะ แต่ที่อามาซากิก็เจอหนักเหมือนกัน ไม่แน่ใจว่าบ้านจะยังอยู่ดีหรือเปล่า”

“นั่นสินะ เอ่อ มาซาจัง ขอโทษนะ ขอฉันอยู่คนเดียวสักครู่ได้ไหม”

“อ้อ เอ่อ ได้สิ ขอโทษ”

มาซายะเดินห่างออกไปด้วยสีหน้ารู้สึกผิด คงคิดว่าตัวเองมาทวนเวลาที่เธอจะอยู่กับพ่อผู้ล่วงลับ

หลังจากแน่ใจว่ามาซายะเดินห่างไปแล้ว ซาคิโกะใช้มือควานหาของในกระเป๋าสีน้ำตาลนอกและกระเป๋ากางเกงพ่อ ในกระเป๋ากางเกงมีเพียงผ้าเช็ดหน้ายับๆ กับกุญแจ ส่วนกระเป๋าด้านในเสื้อนอกไม่มีอะไรอยู่ในนั้น

ซาคิโกะเอียงคอด้วยความสงสัย วินาทีนั้นเองที่รู้สึกว่ามีใครมองอยู่ เมื่อมองไปทางด้านหน้าก็ประสานสายตากับผู้หญิงคนหนึ่งที่รวบรวมไว้ด้านหลัง อายุประมาณยี่สิบห้า ใส่ชุดผ้ายัดสีครีม คลุมทับด้วยเสื้อกันหนาวขนเป็ด ผู้หญิงคนนี้น่าจะเป็นญาติของผู้ตายคนใดคนหนึ่ง

เธอหลบสายตาทันที แล้วไม่มีที่ท่าว่าจะสนใจซาคิโกะอีกเลย เธออาจจะรู้แล้วว่าซาคิโกะไม่ได้มองมาที่เธอ

ซาคิโกะควานหาของตามเสื้อผ้าของโทชิโรอีกครึ่ง แต่ก็ไม่ใช่ของที่ตั้งใจหา

ไม่น่าเป็นไปได้...

ตอนที่พ่อโทร.มาบอกว่าจะไปงานศพลุงมีชีฮาระ โทชิโรพูดแปลกๆ ทำนองว่าอาจจะได้เงินก้อนติดมือกลับมา

“จำได้ไหม ที่ฉันเคยเล่าให้แกฟังว่าฉันเคยให้บ้านนั้นยืมเงิน ถ้ารวมดอกเบี้ยแล้วก็น่าจะประมาณสี่ล้านเยน ที่ผ่านมาเขายังไม่เคยคืนฉันเลย แม้แต่เยนเดียว ฉันได้ยินมาว่าเจ้ายูคิโอะมันทำประกันชีวิตเอาไว้”

ซาคิโกะรู้เรื่องเงินที่พ่อให้ยืม แต่ไม่รู้สาเหตุที่ไปที่ไป ถ้าจะให้เดา โทชิโรคงจะไปกล่อมให้ยูคิโอะมาลงทุนด้วย

“แต่ครอบครัวนั้นไปกู้เงินที่อื่นด้วย ถ้าใช้คืนที่อื่นแล้วจะเหลือเงินมาคืนพ่ออะนะ”

“ฉันก็เลยจะไปงานศพมันนี่ไป ย้ำกับเจ้ามาซาฮะ ฉันมีเอกสารกู้ยืมอย่างถูกต้อง ถ้าให้มันดูมันก็ต้องยอมรับอยู่แล้ว”

“จะไปคุยเรื่องนี้ในพิธีเผาศพหรือพ่อ”

“ไม่มีทางเลือกนี่หว่า มัวแต่อ้อมๆ แอ้มๆ เดียวก็เสร็จเจ้านี่คนอื่นนี่ที่เข้าให้ยืมก็จะได้จบเรื่องจบราวด้วยดี ฉันจะได้ไม่ต้องกวนแกล”

ประโยคนี้เหมือนพ่อบอกเป็นนัยว่าอยากให้ติดต่อกันในฐานะพ่อลูกต่อไป

ตอนนั้นซาคิโกะคิดว่าเรื่องนี้ไม่เกี่ยวกับตัวเอง ซึ่งจริงๆ ตัวเธอก็ล้มไปแล้วเสียด้วยซ้ำ แต่ตอนที่เธอรู้อาโทชิโรเสียชีวิตที่บ้านมีชีฮาระ จึงนึกถึงเรื่องนี้ขึ้นมาได้ เนื่องจากชินจิพูดขึ้นมาว่า “ถึงเขาจะตายไป ก็คงไม่มีมรดกตกทอดมาถึงเธอหรอก”

ถ้าเราได้เงินสี่ล้านเยนนั่นมาจะช่วยได้มาก ตอนนี่กิจการกำลังแย สองสามปีที่แล้วไม่พยายามอะไรก็ยังมีลูกค้าเต็มร้าน ตอนนี้มีแค่วันละหนึ่งหรือสองกลุ่มเป็นส่วนใหญ่ เธอลดค่าใช้จ่ายโดยการลดจำนวนสาวบริการในร้าน แต่นั่นยังทำให้ลูกค้าหายไป

ความจริงก็คือ ที่ซาคิโกะถ่อสังขารมาจนถึงที่นี่ในวันนี้ก็เพราะเรื่องเงินที่พ่อให้กู้ไป หากไม่มีเรื่องเงินอย่าหวังเลยว่าเธอจะมา เธอคงจะโทร.หาแม่บอกให้แม่เป็นคนจัดการ เพราะอย่างน้อยก็เคยอยู่กินกันมาก่อน

หากเธอบอกชินจิเรื่องเงินสี่ล้านเยน ชินจิคงไม่คัดค้านถ้าเธอจะจัดงานศพ จัดแค่งานง่ายๆ เผาให้เสร็จไปก็พอ

การที่จะได้เงินมาต้องหาใบกู้ยืมเงินให้เจอ เพราะถ้าไปขอเงินคืนกับมาซายะโดยไม่มีหลักฐาน มาซายะต้องปฏิเสธแน่นอน

ซาคิโกะลุกขึ้นยืน ผละจากศพ ทำไม่ถึงไม่มีใบกู้ยืมเงิน ทำไม่ถึงหาไม่เจอ วันนั้นที่โทร.คุยกัน พ่อพูดอย่างชัดเจนว่าจะเอาใบกู้ยืมเงินให้มาซายะดู ดังนั้นก็ต้องมีอยู่ที่ตัวสิ

“ซาคิจัง” มาซายะวิ่งเข้ามาหาเมื่อซาคิโกะออกไปที่โถงทางเดิน “เราเอาอันนี้มาให้” มาซายะยื่นรูปใบวิศพมาตรงหน้า

“อ้อ ขอบใจนะ” หลังจากจ้องรูปอยู่ครู่หนึ่ง ซาคิโกะก็เงยหน้าขึ้นพูดว่า “มาซาจัง พ่อไม่มีของอย่างอื่นอีกเลยหรือ”

“ของอย่างอื่นอะไร”

“พวกเอกสาร” ซาคิโกะจ้องหน้ามาซายะ

“เอกสารอะไระ เอ ไม่รู้เลย”

“ไม่เคยเห็นเลยรี”

“อ้อ”

“หรือ โอเค ขอโทษที่ถามแปลกๆ เดี่ยวเราเอารูปไปไหว้พ่อก่อนนะ” ซาคิโกะหันหลังเดินกลับเข้าไปในโรงยิม ระหว่างที่เดินไปยังศพโทชิโร ซาคิโกะแอบเจ็บใจว่าโดนมาซายะเล่นงานเข้าเสียแล้ว...

เป็นไปไม่ได้ที่พ่อจะไม่ให้มาซายะดูเอกสารกู้ยืมเงิน เมื่อเห็นศพสิ่งแรกที่มาซายะเอาไปต้องเป็นเอกสารนั่นแน่ๆ ตอนนั้นคงกลายเป็นถ้ำถ่านไปแล้ว

ถ้าเงินที่พ่อให้ยืมไม่มีทางได้กลับคืนมา แล้วตัวเองมาที่นี่เพื่ออะไร มาลำบากลำบากมาศพพ่อย่างเดี๋ยวหรือ จะไปอธิบายกับชินจิอย่างไรดี

“เธอจะทำอะไรก็ทำไป พ่อเธอ ฉันไม่ยุ่งด้วย” เสียงตะคอกใส่ด้วยความใจดำของชินจิผุดขึ้นในหัว

ขณะที่เธอขึ้นลิ้งเลที่โถงทางเดินหลังออกจากโรงยิม มาซายะเดินมาหาอีกครั้ง

“ตกลงเอายังไง ซาคิจัง”

“ไม่รู้เหมือนกันว่าต้องทำยังไง”

ความคิดต่างๆ ผ่านเข้ามาในหัว มีทั้งความแค้นที่ใบกุ๋ยมเงินถูกขโมย ความหงุดหงิดที่อาจถูกบังคับให้จัดการศพพ่อ และต้องระวังไม่พยายามแสดงออกทางสีหน้า

“ให้แฟนขับรถมาที่นี่ดีไหม จะได้รับศพพ่อไปด้วยกันเลย”

“นั่นสินะ...”

สิ่งที่มาซายะพูดนั้นถูกต้อง หากเป็นครอบครัวทั่วไปคงทำตามที่มาซายะแนะนำ แต่ครอบครัวเธอไม่เหมือนคนอื่น เธอไม่ต้องการได้ศพพ่อ ไม่อยากยุ่งยากจัดการงานศพพ่อ

“วันนี้คงไม่ทันแล้วละ เย็นขนาดนี้แล้ว แฟนเราเขาต้องดูแลร้านด้วย”

“ถ้ามันต้องให้มาฟรุ้งนี่ ซาคิจังก็คงต้องค้างที่นี้คืนนี้ ที่นี้มีฮีเตอร์ตั้งแต่เมื่อวานแล้ว ไม่ค่อยหนาวเท่าไร”

วุ่นวายแนะนำอะไรกันนักหนา อยากจะตบหน้าหมอนี้สักฉาด ซาคิโกะนึกขณะมองเสียวน้ำด้านข้างของมาซายะ อยากจะกระชากคอเสื้อมันแล้วตะคอกถามว่า ใบกุ๋ยมเงินอยู่ที่ไหน

“วันนี้เรากลับบ้านก่อนก็แล้วกัน” ซาคิโกะแสร้งทำสีหน้าเหมือนตัดสินใจลำบาก

“หา กลับนาระนะรี”

“ตอนแรกเราคิดว่าจัดงานศพที่นี่ได้ บอกแฟนเราเอาไว้แบบนี้ด้วย ถ้าต้องจัดงานศพที่บ้าน เราต้องปรึกษาแฟนก่อน ต้องเตรียมโน่นนี่ด้วย ขอฝากพ่อเอาไว้ที่นี้อีกสักคืนก็แล้วกัน ต้องขอโทษมาซาจังด้วยนะ”

“เราไม่มีปัญหาหรอก”

มาซายะส่ายหัวปฏิเสธ ซาคิโกะคิดในใจว่า จริงๆ แก่ไม่ได้คิดอย่างนั้นใช่ไหม ไหนจะต้องคอยเปลี่ยนน้ำแข็งแห้ง แล้วก็จัดการเรื่องอื่นๆ อีก การที่แก่ไม่ปฏิเสธ นั้นหมายความว่าแกมีชนกติดหลัง

“ต้องขอโทษที่รบกวนนะ ขอโทษจริงๆ”

แต่ในใจซาคิโกะคิดว่า ฉันยกเงินสี่ล้านเยนให้แกแล้ว แกก็ต้องตอบแทนฉันบ้าง เมื่อเทียบกับเงินที่แก่ได้ไปมันเล็กน้อยมาก

“แล้วต่อไปมาซาจังจะทำยังไง” ซาคิโกะถามเมื่อออกมาอยู่ที่หน้าทางเข้าโรงยิม มาซายะเดินมาส่ง

“บอกตรงๆ ก็คือ ยังไม่รู้จะทำยังไงเหมือนกัน โรงงานที่เคยทำงานก็คงไม่มีงานแล้ว ‘ไม่รู้จักใคร คงต้องอยู่ที่นี้ไปอีกสักกระยะ”

“ແ່เลย”

“มันก็จริง แต่เราก็ไม่ได้แ่คนเดียว”

มาซายะมองไปทางลานหน้าโรงยิม มีรถกระบะมาขายข้าวกล่อง ราคาแพงลิบลิ่วถึงขนาดผิดกฎหมาย แต่เมื่อคนหิวก็ต้องตัดใจซื้อ

“เราขอกลับไปปรึกษาแฟนก่อน แล้วจะมาใหม่พรุ่งนี้”

“อ้อ เดินทางระวังตัวด้วยละ”

ซาคิโกะกล่าวลามามาซายะ เดินไปทางประตูรั้วของโรงยิม รูปภาพหลังเกิดเหตุแผ่นดินไหวยังคงแปะอยู่ ไม่รู้เหมือนกันว่าใครที่ทำแบบนี้ ทำเพื่ออะไร ตอนนี้อยู่ไม่มีคนมุงดูเลย

ซาคิโกะเดินผ่าน มองไปเรื่อยแล้วต้องชะงักเท้า รูปใบหนึ่งดึงดูดความสนใจของเธอ ป้ายในรูปนั้นเขียนไว้ว่า ‘โรงงานมิซึฮาระ’ ป้ายหล่นลงพื้นเอียงกระเท่เร่

ซาคิโกะยื่นหน้าเข้าไปชิดรูป เธอเคยไปบ้านมิซึฮาระหลายครั้ง ตัวบ้านหลักที่อยู่ติดกับโรงงานพังทลายไม่เหลือสภาพเดิม

สายตาซาคิโกะจ้องไปที่รูป เธอไม่อาจมองเห็นรายละเอียดได้ทั้งหมดก็จริง แต่เหมือนมีใครบางคนนอนอยู่ใต้เศษกระเบื้อง



นี่มัน...

โทชิโรนี่นา ซาคิโกะคิด สีเสื้อผ้าเหมือนกับที่ศพใส่อยู่ ถ้าเป็นอย่างนั้นจริง มีอยู่จุดหนึ่งในรูปนี้ที่ต่างไปจากสิ่งที่เธอได้รับการบอกกล่าวมา

ซาคิโกะยื่นมือออกไปตึงรูปนั้น เนื่องจากรูปพิมพ์ออกมาจากภาพถ่ายวิดีโอทำให้รูปภาพไม่ชัด ซาคิโกะหยุดหงิด ทว่าเธอสังหรณ์ใจบางอย่าง และกลายเป็นความเคลงใจในที่สุด

เธอเก็บรูปเข้ากระเป๋า ตั้งท่าจะเดินออกไป ตอนนั้นเองที่เห็นว่าใกล้ๆ ตัวมีคนยืนอยู่ ซาคิโกะสะดุ้งเฮือก ผู้หญิงคนนั้น ผู้หญิงที่อยู่ใกล้ๆ เธอตอนที่ดูศพโทชิโร หญิงสาวคนนั้นไม่สนใจซาคิโกะ หันหลังขวับเดินห่างออกไปอีกทางหนึ่ง

## 7

เสียงโทรศัพท์ดังขึ้นประมาณห้าทุ่มกว่า คิมูระเพิ่งอาบน้ำแช่น้ำร้อนเสร็จ กำลังยกกระป๋องเบียร์จ้อริมฝีปาก ผมเขายังเปียกอยู่ที่คอมมีผ้าขนหนูพัน ผู้ประกาศข่าวยังรายงานสถานการณ์แผ่นดินไหว นามิเอะซึ่งล้างจานอยู่ในครัวยกหูโทรศัพท์บ้านไร้สายบนโต๊ะขึ้นพูดว่า

“ฮัลโหล...อ๊ะ ค่ะ ไช้ค่ะ รอสักครู่นะคะ” นามิเอะเอามือป้องหูโทรศัพท์มองคิมูระแล้วพูดว่า “ขอบคุณ”

“ของฉัน จริงรึ”

“อือ” นามิเอะส่งโทรศัพท์ไร้สายให้

“สวัสดีครับ คิมูระพูดครับ”

“ขอโทษที่โทร.มาตอนดึกนะคะ” เป็นเสียงผู้หญิง ใช้ภาษากลางที่สุภาพเรียบร้อย “ดิฉันชื่อคุราซาวะจากเจแปนทีวี แผนกข่าวค่ะ”

# จากใจสำนักพิมพ์

คืนมา呀 ชื่อนี้มีค่าลวง...

เพราะความทะเยอทะยาน และต้องการไปให้ถึงจุดสูงสุดของชีวิต ไม่ว่าจะใช้วิธีใดก็พร้อมจะแลก แม้ว่าหนทางนั้นต้องหลังด้วยหยาดเลือด อีกหนึ่งผลงานของอาจารย์อิงาซิโนะ เคโงะ เรียกได้ว่าเล่มนี้ ยิ่งอ่านยิ่งดำดิ่ง แฝงพลังและชั้นเชิงไว้อย่างน่าประทับใจ รวมทั้งได้สัมผัสสังคมญี่ปุ่นในแง่มุมที่ไม่เคยนึกถึง การเล่าเรื่องของชายหนุ่มและหญิงสาวที่ชีวิตของพวกเขาเปลี่ยนแปลงไปหลังจากเหตุการณ์แผ่นดินไหว ถือเป็นคืนเปลี่ยนชีวิตจากจุดเริ่มต้นของการเดินทางสู่ห้วงลึก

มิซึฮาระ มาซายะ ฆาตกรที่พลังมีอำนาจในตัวอยู่ในขณะเกิดแผ่นดินไหว ซินได มิฟูยุ หญิงสาวที่เห็นเหตุการณ์ เธอช่วยเขาปกปิดความผิดนี้และใช้เขาเป็นบันไดไต่ชีวิตตัวเองสูงขึ้น ความทะเยอทะยาน การปกปิดช่วงชิง รักหักหลัง พวกเขาพร้อมกันทิ้งอดีตไว้ และมาเริ่มต้นชีวิตใหม่ เหมือนจะไปได้ไกล และกว่าจะไปถึงจุดนั้นก็ต้องแลกกับมือที่เปราะเปื้อนและคำโกหกที่ไม่จบสิ้น

สำนักพิมพ์ไต้ฟูกุขอเชิญชวนผู้อ่านทุกท่านเยื้องกรายบนทางสายยาวที่มีแสงจันทร์นวลสะอาดส่อง ในคำคืนที่กำลังดื่มด่ำความสุขแต่กลับกลายเป็นเพียงภาพลวงตา

สำนักพิมพ์ไต้ฟูกุ

# จากใจนักแปล

นิยายเรื่องนี้เกิดขึ้นในเวลาที่ยินเทอร์เน็ตและมือถือยังไม่ได้แพร่หลายและการติดต่อสื่อสารกันไม่สะดวกง่ายดายอย่างเช่นทุกวันนี้ ผู้อ่านจะสัมผัสได้ถึงความคลาสสิกแห่งกาลเวลา ความลึกซึ้งของการกระทำต่างๆ ที่มาจากเบื้องลึกของจิตใจคน ซึ่งเมื่ออ่านจบแล้วแต่ละคน คงได้บทสรุปที่ไม่เหมือนกัน มนุษย์แต่ละคนมีความเป็นมาของชีวิตที่แตกต่างกัน การตัดสินใจของคนหนึ่งคงต้องกลั่นกรองจากหลายสิ่งหลายอย่าง ซึ่งต้องยอมรับว่า อาจารย์เคโงะ ฮิงาชิโนะ ทำได้ดีมากจริงๆ ในเรื่องนี้ ความหนาของนิยายต้นฉบับประมาณ 800 หน้า ผู้แปลจำได้ว่าเมื่ออ่านครั้งแรกไม่ได้นอนกันเลยทีเดียว ซึ่งนั่นก็ผ่านมาประมาณเกือบ 20 ปีแล้ว และจนถึงตอนนี้ก็อ่านได้เกินกว่าห้ารอบ แต่ทุกครั้งจะได้มุมมองที่ไม่เหมือนกันเลย หวังว่าท่านผู้อ่านคงจะสนุกและวางไม่ลงเช่นเดียวกันค่ะ

วงศ์สิริ ตั้งขวาศี มียาจิ

# แนะนำนักเขียน

ฮิงาชิโนะ เคโงะ

เกิดเมื่อ ค.ศ. 1958 ที่จังหวัดโอซากะ หลังจบการศึกษาจาก Osaka Prefecture University คณะวิศวกรรมไฟฟ้า ก็เข้าทำงานในบริษัทผู้ผลิตชิ้นส่วนรถยนต์ในตำแหน่งวิศวกร เขาทำงานพร้อมกับเขียนนิยายเพื่อส่งเข้าประกวดไปด้วย ในปี 1985 ก็ได้รับรางวัลชนะเลิศรางวัลเอโดงาวะ รัมโปะ ครั้งที่ 31 จากผลงานชื่อ *Houkago (After School)* ด้วยวัย 27 ปี หลังจากนั้นก็ลาออกจากงาน และผันตัวเป็นนักเขียนนิยายเต็มตัว

ผลงานของฮิงาชิโนะ เคโงะ มีหลายรูปแบบ ทั้งนิยายสืบสวน แนวไซปริศนา นิยายลึกลับ และเชิงสังคม เนื่องจากขณะที่เปลี่ยนไปเขียนงานอีกประเภท ก็มักจะได้อ่านและมุมมองใหม่ๆ จากงานเขียนประเภทเดิม แล่นเข้ามา

นอกจากนี้ยังให้ความสำคัญกับการเป็นโปรดิวเซอร์ให้กับงานที่เขียน โดยมองผลงานตัวเองในฐานะผู้อ่าน ทำให้ผลงานของเขาประสบความสำเร็จมากมาย เช่น *Himitsu (ความลับ)* คำว่ารางวัลชนะเลิศในสาขาเรื่องยาว จากสมาคมนักเขียนนิยายสืบสวนแห่งญี่ปุ่น ครั้งที่ 52 ในปี 1999 และ *Yougisha X no Kenshin (กลลวงซ่อนตาย)* คำว่ารางวัลนาโงกิ และรางวัลฮงคะคุมิสเตรี ในปี 2006 ทั้งยังติดอันดับ 13 ในการจัดอันดับ 100 นิยายสืบสวนยอดเยี่ยมตลอดกาลของญี่ปุ่น ในปี 2012

ดำรงตำแหน่งประธานสมาคมนักเขียนนิยายสืบสวนแห่งประเทศไทย ๒ ปี 2009-2013 และเป็นคณะกรรมการคัดสรรของรางวัลนาโงกิ ตั้งแต่ปี 2014

ผลงานของฮิงาชิโนะ เคโงะ ได้รับการนำไปสร้างเป็นภาพยนตร์และละครทีวีหลายเรื่อง เช่น *Game no Na wa Yuukai (เกมรักพาตัว)*, *Yougisha X no Kenshin (กลลวงซ่อนตาย)*, *Tantei Galileo (กาลิเลโอไขคดี)* ฯลฯ

ผลงานที่ได้รับการนำมาแปลเป็นภาษาไทยมีมากมาย เช่น *Yougisha X no Kenshin (กลลวงซ่อนตาย)*, *Seijo no Kyuusai (พิฆาตรักสั่งตาย)*, *Tomei na Rasen (ความลับกาลิเลโอ)* และยังคงมีออกมาอย่างต่อเนื่อง

# แนะนำนักแปล

วงศ์สิริ สังขวาสี มียาจิ

อิงชิโนะ เคโงะคือนักเขียนที่ผู้แปลสามารถปักธงได้ว่าเป็นอัจฉริยะทางด้านนิยายแนวสืบสวนสอบสวน และนับว่านักเขียนคนนี้มีผลงานที่ได้รับการนำไปทำเป็นละครหรือภาพยนตร์มากที่สุดในญี่ปุ่นคนหนึ่ง

หลายๆ เรื่องได้รับรางวัลอันทรงเกียรติ เช่น เรื่องที่ท่านผู้อ่านกำลังถืออยู่ในมือนี้ ได้รับรางวัลถึง 3 รางวัลด้วยกัน ได้แก่ Naoki Award, Honya Taisho และ Honkaku Mystery Award จึงแน่ใจได้ว่าเป็นเรื่องที่ท่านผู้อ่านจะประทับใจในการผูกปมเรื่อง การสร้างประเด็นอันน่าติดตามที่ผสมผสานความรัก และตกตะลึงในความคาดไม่ถึงของเรื่องนี้ไปพร้อมๆ กัน

เนื่องจากอิงชิโนะ เคโงะเรียนมาทางด้านวิศวกรรมไฟฟ้า ทำให้เขาสอดแทรกวิธีการทางวิทยาศาสตร์และคณิตศาสตร์ในการค้นหาตัวฆาตกรได้อย่างชาญฉลาด นอกจากนั้นนิยายของอิงชิโนะ เคโงะยังมีประเด็นทางสังคมที่ชาวญี่ปุ่นสนใจจัดเต็มในเรื่อง ทำให้ใกล้ตัวและมีแง่มุมคิดลึกซึ้งทุกครั้งเสมอ เพื่อเชิญให้ผู้อ่านพินิจพิจารณา

ดังนั้นไม่ต้องสงสัยเลยว่า ทำไมนิยายของอิงชิโนะ เคโงะ จึงได้รับความนิยมอย่างมากมายและกว้างขวางถึงเพียงนี้

ผู้แปลขอขอบคุณสำนักพิมพ์ไต้ฟลู-ลิทที่นำเรื่อง “กลลวงซ่อนตาย” (ชื่อเดิม “รักลวงตาย” สำนักพิมพ์เนชั่นบุ๊คส์) มาจัดพิมพ์อีกครั้งเพื่อผู้อ่านและแฟนของอิงชิโนะ เคโงะในประเทศไทย คาดว่าน่าจะมีนักอ่านที่ติดตามผลงานมากมายเลยทีเดียว ทั้งแฟนเก่าที่ต้องการสะสมทุกเล่มที่จัดพิมพ์ และแฟนใหม่ที่จะได้มีโอกาสสัมผัสกับสุดยอดนิยายสืบสวนสอบสวน สนุกและรวดเร็วราวกินใจจากหนังสือเล่มนี้

ขอขอบคุณพี่แดง ลัลตรา วรสุมาวงศ์ ที่กรุณารับเป็นบรรณาธิการเล่ม ทำให้หนังสือมีสำนวนที่น่าอ่าน ลึกซึ้งและมีอรรถรสมากขึ้นกว่าเดิมมาก

หวังว่านิยายเรื่องนี้จะเป็นการจุดประกายให้มีการจัดพิมพ์ผลงานอื่นๆ ของอิงชิโนะ เคโงะอย่างต่อเนื่องตลอดไป

# คีนมายา 幻夜

อิงาชิโนะ เคโงะ เซียน  
วงศ์ศิริ สังขวาสี มียาจิ แปล



คลิกสั่งซื้อได้ที่



@booktime

GENYA by Keigo Higashino

Copyright © Keigo Higashino 2004

All rights reserved.

First published in Japan in 2004 by SHUEISHA Inc., Tokyo.

This Thai language edition published by arrangement with  
Shueisha Inc., Tokyo in care of Tuttle-Mori Agency, Inc., Tokyo.

พิมพ์ครั้งที่ 1 พฤศจิกายน 2565

จัดพิมพ์โดย สำนักพิมพ์ ไทฟูกู บริษัท บ็อค ไทม์ จำกัด

ISBN 978-616-14-0407-9

เคโงะ, อิงาชิโนะ.

คีนมายา = Genya.- กรุงเทพฯ : บ็อค ไทม์, 2565.

624 หน้า.

1. นวนิยายญี่ปุ่น. I. วงศ์ศิริ สังขวาสี มียาจิ, ผู้แปล. II. ชื่อเรื่อง.

895.63

ISBN 978-616-14-0407-9

ประธานกรรมการบริหาร

กรรมการผู้จัดการ

ที่ปรึกษา

บรรณาธิการบริหาร

บรรณาธิการต้นฉบับแปล

บรรณาธิการเล่ม

ออกแบบปกฉบับภาษาไทย

ศิลปกรรม

พิสูจน์อักษร

ฝ่ายการตลาด

ฝ่ายขาย

ฝ่ายประสานงานโรงพิมพ์

จัดจำหน่ายโดย

จินตนา เฉลิมชัยกิจ

อลีน เฉลิมชัยกิจ

ลัดตรา วรสุมาวงษ์ นิเวบะระ

วรุตม์ ทองเชื้อ

คุณรัตน์ ทุ่งบุรพา

รุจี บุญยมาลิก

POON CHAN1NT

รุ่งฤทัย ศรีสุข

อภิญา ผาสุตตะ

อัคคณัฐ ชุมนุ่ม

มนัญชยา ศิริวงษ์

สุรินทร์ บุระณา

บริษัท บ็อค ไทม์ จำกัด

214 ซ.พระรามที่ 2 ซอย 38

แขวงบางมด เขตจอมทอง กทม. 10150

โทรศัพท์ : 0 2415 2621, 0 2415 6507

พลั้งมือฆ่าเพียงครั้งเดียว ทำให้เขาตกอยู่ในมนตร์มายาของเธอไปตลอดกาล

มาชายะพลั้งมือฆ่าผู้ชาย ทว่ามีพฤษะหญิงสาวผู้อ้างว่าสูญเสียครอบครัว  
ในเหตุแผ่นดินไหวครั้งใหญ่เป็นผู้เห็นเหตุการณ์ทั้งหมด

ทั้งสองคนตกลงปลงใจร่วมชีวิตกัน ด้วยความรักเขาจึงยอมทำทุกอย่างเพื่อเธอ

มีพฤษะเยอทะยานสู่ความร่ำรวยและความมีชื่อเสียง เธอป้อนคำหวานว่า  
นี่คือทางเลือกที่ดีที่สุดสำหรับ “เราสองคน” แต่เขากลับไม่รู้จักร่างกายที่แท้จริง  
ของเธอแม้แต่น้อย!! มีพฤษะ เธอคือใคร?!

เมื่อคุณอ่านเล่มนี้ จะได้กลิ่นอายของ “พระอาทิตย์เที่ยงคืน”  
ผลงานที่ยิ่งใหญ่อีกเล่มของอิงาซีโนะ เคโงะ



กดลองอ่าน



@booktime



ISBN 978-786161404079



www.booktime.co.th

599.-